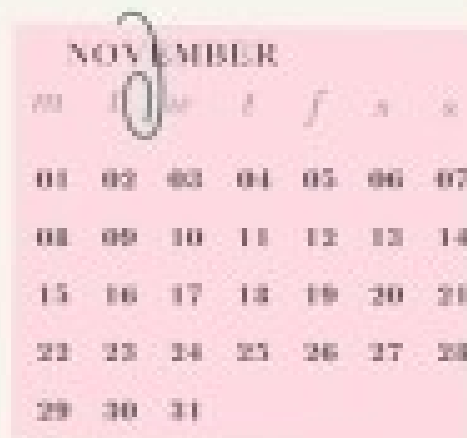

NOTE

BẢN GHI NHỚ CỦA TÔI

Tác giả: Hoắc Tri Nguyệt
Editor: Mù Tạt

Bản Ghi Nhớ Của Tôi - Hoắc Tri Nguyệt

Hoắc Tri Nguyệt

Ebook được tạo bởi DTV EBOOK

Đô Thị, Sắc, Đam Mỹ, HÀi HƯỚC, Đoàn Văn

Tên gốc: Ngã đích bị vong lục (我的备忘录)

Tác giả: Hoắc Tri Nguyệt

Thể loại: Hiện đại, đoàn văn, HÀi, CHỦ CÔNG, NGÔI THỨ NHẤT, HE.

Lưu ý của editor: Không phải thanh thủy văn =)))

Văn án

Ai đã đụng vào bản ghi nhớ trên điện thoại của tôi?

Mục lục

- [Chương 1](#)
- [Chương 2](#)
- [Chương 3](#)
- [Chương 4](#)
- [Chương 5](#)
- [Chương 6](#)
- [Chương 7](#)
- [Chương 8](#)
- [Chương 9](#)
- [Chương 10](#)
- [Chương 11](#)
- [Chương 12](#)
- [Chương 13](#)
- [Chương 14](#)
- [Chương 15: Hoàn](#)

Chương 1

Lần đầu tiên tôi phát hiện ra bản ghi nhớ trong điện thoại của mình có gì đó kì lạ là vào buổi trưa một ngày thứ bảy hai tháng trước.

Ngay từ khi còn cắp sách đến trường, tôi đã có thói quen ghi chú lại lịch trình quan trọng, từ những kì kiểm tra đến những bữa tiệc rượu. Nó giúp tôi nhắc nhở bản thân dành thời gian để chuẩn bị đầy đủ.

Tối hôm trước đó, công ty có buổi xã giao, tôi bị ấn lên ghế trút rượu, chẳng biết mình đã uống bao nhiêu, dù sao thì đó cũng là chuyện thường ngày. Khi tôi thức dậy vào ngày hôm sau thì đã gần trưa, rèm cửa mở toang, ánh nắng chói lòa cả hai mắt. Đầu tôi đau như búa bổ, cổ họng khô khốc. Tôi vừa nhắm mắt vừa từ từ ngồi dậy, tay với lấy chai nước khoáng trên tủ cạnh giường uống vài ngụm, theo thói quen mở bản ghi nhớ trên điện thoại di động xem gần đây có việc gì quan trọng không.

Mắt vừa liếc nhìn một cái, tôi liền bị sặc, nước văng tung tóe vào người, ướt cả chiếc chăn bông. Tôi ho sặc sụa, vội vàng bỏ chai nước xuống rồi với lấy khăn giấy. Tôi nhìn chăm chăm màn hình điện thoại vài giây, lật trước lật sau, khóa màn hình rồi dùng vân tay mở khóa, khóa lần nữa rồi lại nhập mật khẩu.

Má! Không cầm nhầm, là điện thoại của tôi!

Nhưng làm thế quái nào mà bản ghi nhớ của tôi lại có một tiểu hoàng văn* thế kia???

(Tiểu hoàng văn*: truyện 18+, cao H)

Trong đầu đầy dấu hỏi chấm, tôi cẩn thận nghiên cứu bài viết nằm ngay trên đầu bản ghi nhớ ấy.

Ngôi kể thứ nhất đầy cảm xúc, hình ảnh miêu tả vô cùng sinh động, lối hành văn mượt mà, sắc sảo. Nó viết rằng "Tôi" đã phải lòng một mỹ nhân ngay từ cái nhìn đầu tiên, tình yêu ấy sâu đậm đến mức "Tôi" không thể kiềm chế được mà đem người ta trải qua một đêm đầy hương sắc ngọt ngào.

Thật ra mẫu truyện ngắn kia viết không tệ, tôi đọc mà còn có thể 'cứng'.

Chỉ là mô típ 'nhất kiến chung tình' thật sự quá tầm thường! Cái gì mà "Liếc một cái liền nhìn trúng", gì mà "Định mệnh đời tôi đây rồi", v.v... Ai không biết còn tưởng kẻ thù không đội trời chung đến!

Đúng là bất ngờ, tôi ngủ dậy còn có thể đọc tiểu hoàng văn sắc tình đến vậy.

Tôi rất ngạc nhiên, sau khi cẩn thận xem xét, trong đó không có bất kì mạng lưới nào liên quan đến thông tin nội bộ của công ty. Tôi nghĩ có lẽ tối hôm qua mình đã uống quá nhiều và 'lỡ tay' copy&paste tiểu hoàng văn kia từ một web nào đấy vào bản ghi nhớ. Không ngờ tôi uống rượu xong còn rất biết 'thượng thức văn học', tôi âm thầm cho mình một cái like!

Để đảm bảo an toàn, tôi nhắn tin cho L nhờ cậu ta xem liệu có phải điện thoại của tôi đã bị hack mất hay không. Dù sao thì loại chiêu trò này cũng chẳng hiếm, ngày nay ngành nghề gì cũng thấy cạnh tranh khốc liệt, có ai chưa từng làm mấy việc như thuê người ăn cắp thông tin của đối thủ? Chẳng qua là không muốn nói toạc ra thôi.

Tôi ấn chọn trang ghi nhớ có tiểu hoàng văn kia, vốn là định xóa bỏ, nhưng chẳng biết ma xui quỷ khiến thế nào mà lại lưu nó vào một

tệp được mã hóa.

“Nói không chừng sau này còn có thể tìm các tác phẩm khác của tác giả này, đọc nó làm thú vui tiêu khiển cũng được.” Lúc đó tôi đã nghĩ như vậy.

Bạn biết đấy, cuộc sống như một ‘con Sen’ của xã hội không cho phép tôi bị cuốn vào một tiểu hoàng văn không rõ nguồn gốc, cho dù gia đình tôi sở hữu công ty riêng.

Tôi nhanh chóng quên đi chuyện này và quay lại với nhịp sống cũ, với việc công ty và những buổi tụ tập vui vẻ cùng bạn bè.

Sự thật chứng minh, ngay khi bạn Say ‘Yes’ với cuộc đời, cuộc đời sẽ Say ‘No’.

Tôi không chờ được hồi âm của L. Vài ngày sau, tiểu hoàng văn thứ hai xuất hiện.

Nó nằm hiên ngang trên bản ghi nhớ trong điện thoại tôi, là phần tiếp theo, tình tiết mượt mà, miêu tả vẫn rất sống động và lôi cuốn.

Tôi cảm thấy được có gì đó không đúng. Lần này tôi không uống rượu nhá, chuyện ngày hôm qua tôi vẫn nhớ rõ rành rành, trở về nhà tắm xong tôi đi ngủ luôn. Vậy cái này từ đâu ra? Chắc không phải là do tôi ghen lâu rồi không ‘tuốt’ mà xúc động tự chế ra đi.

Tôi mở lịch sử duyệt web, không thấy có bất kì trang web nào có dấu vết của đoạn văn kia. Tôi dứt khoát mở máy tính và sao chép một vài câu trong tiểu hoàng văn, ấn tìm kiếm. Lập tức một trang web với những hình ảnh 18+ bị cấm hiện ra, mấy hàng chữ màu đỏ chồng chéo lên nhau. Vậy mà còn có những thuật ngữ ‘không phù hợp với trẻ em’ mà trước đây tôi chưa từng thấy qua.

Tôi mang theo sự tò mò và hồi hận vô cùng rồi nhấn vào một liên kết, bất chấp nguy cơ bị đau mắt hột mà nhanh chóng lướt qua một 'bách khoa toàn thư' những danh xưng và tư thế khác lạ. Tôi nhận thức sâu sắc được rằng trí tưởng tượng phong phú và năng lực tận dụng những 'dụng cụ' của con người quả là không có giới hạn! Mẹ nó, nhìn mấy thứ này có thể 'cứng' được à? Tên nào không bị dọa đến 'héo', tôi gọi hẳn là cha!

Sợ rằng vi-rút có thể gây hại cho máy tính và não, tôi nhanh chóng nhấp vào phần mềm diệt vi-rút mà L đã từng cài đặt trước đó. Tôi chẳng biết trong đó viết những gì. Nó vừa dò tìm, vừa phát Kinh Kim Cương*, nỗ lực dọn sạch máy tính cùng tâm trí tôi. Tôi hoài nghi nó làm điều ấy bằng cách dò tìm trang web đã sinh ra vi-rút đó. Tôi bị vây quanh bởi cảm giác tội lỗi nặng nề, tưởng chừng có thể lập tức thăng thiên.

Tôi hít thở thật sâu cho bình tĩnh lại và mở bản ghi nhớ trên điện thoại ra. Trong đó viết "tôi" cùng tiểu mỹ nhân gặp nhau liền ăn ý 'chiến một trận kịch liệt' như bình thường. "Tôi" thâm tình, còn tiểu mỹ nhân thì e thẹn ngượng ngùng, đúng là cho tôi rửa sạch mắt.

Nhưng dù có được viết xuất sắc đến đâu thì cũng không thể che giấu được sự thật rằng nó đã đột ngột xuất hiện trong điện thoại của tôi hai lần, đồng thời không rõ nguồn gốc.

Là một người hiện đại trung thành với chủ nghĩa vô thần, tôi cũng chẳng có ham muốn và dũng khí để đọc loại tiểu thuyết cổ đại khó hiểu kiểu "thư sinh cùng ma nữ giao hợp".

Bởi vậy, tám phần mười là đã có ai đó xâm nhập vào điện thoại của tôi! Tôi vẫn vờ cảm, nghĩ mãi không ra. Hiện nay ngành 'văn học người lớn' đã cạnh tranh mạnh mẽ đến mức phải học những kỹ thuật của hacker để thúc đẩy doanh thu rồi ư? Mấy đối thủ thương mại kia đã từ bỏ một loạt thủ đoạn đào tường, lấy cắp thông tin, bắt cóc tổng tiền,...,thay vào đó, họ sử dụng phương thức được che giấu

kĩ càng này để khiến người ta không thể tìm được manh mối? Chẳng lẽ họ âm mưu ám sát tôi, khiến tôi cày mấy truyện tình sắc này đến nghiện, rồi trở nên cuồng 'tuốt' mà tinh thần nhân vong*?

(tinh thần nhân vong*: lao lực quá mà chết =)))

Đầu óc lão tổng của công ty kia cũng thật thú vị.

Tôi tiếc nuối nhìn hai tiểu hoàng văn trong điện thoại. Chúng vừa vô tội vừa đáng thương, chỉ vì có một tên chủ nhân thú vị mà sắp phải khoác 'áo quan' cũng không hay biết.

Tôi cũng chẳng ở độ tuổi mỗi sáng đều phải thay quần lót, đối với tôi, tiểu hoàng văn đã dần từ thói nam châm với lực hút cực mạnh thành hoa dại ven đường. Chỉ là hai đóa hoa kia xinh đẹp hơn một chút.

Đáng tiếc, dù chúng có kiều diễm đến mấy cũng chẳng cho ai xem. Rồi cũng sẽ tàn phai trong tay tên hòa thượng L không gần gũi nam sắc kia mà thôi!

Khoảnh khắc cầm lấy chiếc điện thoại, tôi bỗng thấy tiếc thương cho bậc anh tài.

Chú thích của editor:

+ Kinh Kim Cương*: Kim cương bát-nhã-ba-la-mật-đa kinh (zh. 金剛般若波羅密多經, sa. vajracchedikā-prajñāpāramitā-sūtra), là một bộ kinh quan trọng thuộc hệ Bát-nhã-ba-la-mật-đa kinh, được lưu truyền rộng rãi vùng Đông Á. Kinh còn mang những tên ngắn khác là Kim cương kinh, Kim cương bát-nhã kinh

Chương 2

Tôi lựa một thời điểm và bấm gọi cho L.

Thường thì những cao nhân có đầu óc khác người dù ngày hay đêm đều có xu hướng gắt gỏng ngay sau khi thức dậy.

Trước khi cậu ta kịp mắng tôi, tôi nhanh chóng lên tiếng: “Cậu nghe tôi nói đã, chuyện lần trước tôi nhắc với cậu ấy, rất có thể điện thoại của tôi đã bị động qua, chẳng biết có bị lộ thông tin gì không, cậu mau tỉnh dậy giúp tôi truy tìm một chút cảm ơn lần sau mời cậu ăn cơm!”

Sau đó cấp tốc cúp máy.

Đùa chứ, khí thế của cao nhân khi vừa ngủ dậy không phải là thứ mà tên người phàm như tôi có thể chống đỡ được.

Cúp máy xong, tôi vào WeChat nhắn tin, lúc đang định thoát ra thì thấy nickname của mình đập vào mắt một chữ chói lọi-“Trác”. Tôi bất giác nhú mày, trong lòng luôn cảm thấy có gì đó kì quái không nói nên lời.

Tôi chỉ có tài khoản Wechat này, phục vụ cho cả cá nhân và công việc. Theo lý thuyết thì... Tôi nhớ trước kia tôi đã trực tiếp dùng tên đầy đủ “Trác Tế”, chẳng hiểu sao lại đổi thành cái tên họ không đầu không đuôi này. Tôi ngăn người trong chốc lát rồi không biết nghĩ gì mà nhấp vào trang chủ trong vòng kết nối bạn bè. Tôi thấy một dòng chữ nhỏ dưới hình đại diện của chính mình

“PrinceandRose.”

Hoàng tử và hoa hồng.

Tôi nhìn chăm chăm dòng chữ, cảm thấy vô cùng quen thuộc nhưng lại chẳng nhớ được gì. Nghĩ đau cả đầu mà vẫn thấy mờ mịt, tôi dứt khoát nhắn tin hỏi Tôn thiếu xem hẳn có ấn tượng gì hay không. Ấy vậy mà tên này còn chụp màn hình lại rồi gửi vào group chat của chúng tôi, bên trong lập tức sôi sùng sục. Tất cả đồn dập hỏi tôi tại sao tự nhiên lại chuyển sang style truyện thiếu nhi thế kia? Là vốn thích kiểu ngọt ngào trong trắng, hay là có niềm vui khi được ‘lên chức cha’? Cách màn hình điện thoại cũng không giấu nổi không khí hào hứng hóng chuyện kia, tôi cảm thấy sớm muộn gì chúng tôi cũng chọc nhau tức chết!

Tôi mặc kệ bọn họ, phần nộ đổi tên nhóm chat thành “Con cháu bất hiếu của cha Trác” rồi ném điện thoại lên giường, vào nhà bếp tìm chai bia dứa ướp lạnh để hạ hỏa.

Ngoài cửa sổ, trời mưa âm u. Từ trên lầu nhìn xuống, cây cối ngả nghiêng vì bị gió quật, dưới tiểu khu vắng tanh, chỉ thấy một bóng người màu xám, chắc là đi ra vứt rác. Có lẽ là người mới chuyển tới, xoay trái xoay phải nửa ngày vẫn chưa tìm được chỗ. Tôi nhìn có chút buồn cười, vừa định mở cửa sổ ra nhắc nhở một câu thì thấy người ta loạng choạng hai bước, không giữ chặt được chiếc ô trong tay. Chiếc ô bị gió cuốn đi trong tư thế vạn vẹo, lộ ra một thân hình thon gầy.

Lần đầu tiên tôi tận mắt chứng kiến một người xem chút bị gió thổi bay như vậy. Người ấy mờ mịt nhìn túi rác trong tay rồi lại nhìn chiếc ô nơi chân trời xa xôi, không tin vào mắt mình mà sống người tại chỗ.

Tôi cười muốn chết, người này nhất định là người mới chuyển đến, hoàn toàn không có chút hiểu biết nào về máy cơ gió tàn nhẫn như ma quỷ ở vùng này. Tôi mở một cánh cửa sổ ra, lấy một chiếc ô từ

trên kệ ném xuống, gọi to: "Người anh em! Ô dù không chống trụ nổi đâu, ở nơi này cái gì cũng tốt, chỉ là hơi bị tổn ô dù!" Người ấy nghe thấy tiếng hét to thì quay đầu lại, có chút kinh ngạc khi nhìn thấy tôi nhưng nhanh chóng phản ứng lại, hướng phía tôi gật đầu cười.

Tôi hít một ngụm khí lạnh.

Mẹ nó mình lớn lên cũng thật chính trực!

Tôi chưa kịp nghĩ gì thêm thì đột nhiên từ phòng khách phát ra một âm thanh vang dội. Tiếng L gọi tên tôi bị phóng đại gấp mấy lần trong căn phòng trống trải.

Tôi sợ đến mức suýt ngã qua cửa sổ.

Má nó! Tôi mạnh mẽ đóng cửa sổ lại, hùng hổ đứng dậy vào phòng ngủ tìm điện thoại di động và gọi lại vào số máy có ba cuộc gọi nhờ kia.

"Cục cưng, không tiếp điện thoại của cậu là lỗi của tôi" Mặt tôi không chút biểu cảm: "nhưng lần sau cậu đừng kết nối nhạc chuông với dàn âm thanh nhà tôi có được không? Cậu muốn mưu sát chồng để thành góa phụ à?"

Hồ hấp bên kia điện thoại như ngưng trệ, "Trác Tế, cậu nổi tính 'gay' lần nữa xem, ngày mai thức dậy cậu sẽ thấy video s*x của cậu trên các trang web lớn, full HD."

Tôi không thể tin nổi: "Mẹ kiếp, sao cậu lại có video làm t*nh của tôi?? Ngoại trừ lúc trước có hai đối tượng....tôi đều giữ mình trong sạch, cho tới bây giờ tôi chưa từng quay chụp kiểu ấy!"

"Tôi không có hứng thú với chuyện tình cảm của cậu." L dừng lại trong chốc lát, có vẻ không muốn tiếp tục đề tài này, đơn giản rõ

ràng quay lại về vấn đề chính “Điện thoại của cậu không có vấn đề gì.”

“Không thể nào,” tôi vô thức phủ nhận, “Điện thoại của tôi vô duyên vô cớ có thứ khác lạ, không phải là do tôi tự mình lưu vào.”

“Liên quan đến thông tin nội bộ của công ty cậu?” Giọng điệu L trở nên nghiêm túc. Quan hệ giữa tôi và cậu ta tương đối đặc biệt, cậu ta biết những điều mà người khác không biết và cũng từng giúp tôi một số thủ đoạn chẳng mấy hợp pháp.

“.....Không phải vậy, trong bản ghi nhớ trên điện thoại di động của tôi xuất hiện hai trang mới, mà chúng không phải do tôi lưu.” Tôi nghĩ nghĩ, cảm thấy việc miêu tả trắng trợn nội dung tiểu hoàng văn đồng tính cho một thằng nam khá giống với quấy rối tình dục. Tôi cố gắng thay đổi cách nói: “Đại khái thì nội dung có liên quan đến tình cảm...có điều hơi hướng học thuật, giống một bản báo cáo tự thuật về tình ái, kiểu của hai người đàn ông ấy.”

Được rồi, nghe vẫn giống quấy rối tình dục.

L nửa ngày không lên tiếng.

Trầm mặc.

L cúp máy.

Thôi xong. Tôi thật sự không có hứng thú với tên thằng nam như cậu ta, bây giờ giải thích còn kịp không?

Tôi rồi rằm cầm điện thoại, giải thích thì khá giống giấu đầu hở đuôi, không giải thích thì chỉ sợ ngày mai tôi bị người ta tổng hợp video s*x tung lên mạng.

Tôi còn chưa kịp xoắn xuýt xong thì Wechat có thông báo, là L gửi tin nhắn, bốn cái liền.

L: [Tôi. Thăng.]

L: [Gần đây công việc quá ít?]

L: [Có cần tôi giới thiệu cho ông bác sĩ xem giúp đầu óc cậu không? Tôi mời khách.]

L: [Hình ảnh]

Tôi mở bức ảnh kia ra, là một ảnh chụp màn hình của một group chat.

Tên nhóm là "Tổng tài và bốn cô vợ yêu kiều."

.....?

Tôi vô cùng khiếp sợ! Mẹ nó, tên thằng nam lúc nào cũng một bộ cấm dục kia lại có một dàn harem phía sau? Cái này so với dăm ba cái tên nhóm "Tôn ca đưa em đi đua xe đêm khuya" hay " Lý thiếu cả nam cả nữ đều chơi" càng kích thích hơn. Lẽ nào hiện tại lập trình viên đều phải chịu áp lực lớn đến vậy? Cần phải có phụ nữ yểm trợ đằng sau?

Tôi nổi lòng kính nể, nhìn người anh em hơn mười năm giao tình bằng con mắt khác xưa.

Bên trong bức ảnh kia là vài câu đối thoại, rất ngắn, thời gian là mấy phút trước.

Công tử kiêu ngạo L: Một tên đàn ông, điện thoại rất ok, nhưng ai đó đã viết một tiểu hoàng văn vào trong bản ghi nhớ của anh ta. Đây là vấn đề gì?

Ngự tử cao lãnh C: Vấn đề về đầu óc.

Học muội ôn nhu Z: Play tình thú mới à? Có miêu tả tỉ mỉ không?
Em chưa chơi loại này, gửi xem chút đi!

Tổng tài tà mị G: Chắc là hoa nở đón xuân* rồi.

Phu nhân đoan trang S: Sao chị biết?

Công tử kiêu ngạo L:

.....

F*ck! Play nhân vật còn rất đầy đủ.

Tôi đúng là oan uổng nghìn đời, không thể chứng minh cho người khác thấy bản ghi nhớ kia không phải do tôi viết, cũng như không có cách nào chứng minh tôi và mẹ tôi giống nhau! L nói điện thoại không có vấn đề thì chắc chắn là không có vấn đề. Vậy thế quái nào thứ này lại xuất hiện trong điện thoại của tôi??

Mẹ nó tôi phục rồi!

Nhưng không thể bại trận trước hai mẫu truyện 'xôi thịt' kia được!

Editor: Chỗ "hoa nở đón xuân" trong đoạn tin nhắn kia mình không hiểu ý tác giả lắm:") Bản gốc là 或许是迎春花开了吧.

Chương 3

Một tháng tiếp theo, tôi liên tục thử hàng loạt các biện pháp như đổi điện thoại, ngắt kết nối mạng, cách ly máy móc, đồng thời lắp hệ thống camera giám sát tại nhà, ngoại trừ phòng ngủ và phòng tắm. Thậm chí tôi còn lên một diễn đàn ẩn danh để hỏi xem liệu tình huống này có thể báo cảnh sát hay không. Người ta khéo léo nói có thể cảnh sát sẽ nghĩ tôi bị bệnh thần kinh, hơn nữa họ còn vô cùng có lòng nhắc nhở tôi rằng Internet nằm ngoài phạm vi pháp luật. Sau đó, tôi bị quản trị viên trục xuất vì lí do “Liên quan đến thông tin khiêu dâm tục tĩu”.

Má nó!

Vậy mà mấy biện pháp kia đều không có tác dụng.

Cách vài ngày tiểu hoàng văn lại xuất hiện, cứ khi tôi ngủ dậy liền thấy nó trong bản ghi nhớ điện thoại. Thế mà nó còn là một series dài tập, vẫn luôn là “Tôi” cùng tiểu mỹ nhân kia. Các loại play tôi chưa từng nghe qua đều đủ cả, miêu tả vô cùng nhuần nhuyễn, ướt át. Có sao nói vậy, tôi đã trưởng thành thế này rồi nhưng hoàn toàn không có nhiều kiến thức đa dạng đến thế. Dù sao tôi đã chia tay bạn trai đã nhiều năm, lúc ấy tuổi còn nhỏ, vẫn chưa kịp nếm trải nhiều phong vị mới mẻ của thế gian.

Ngoài ra, tôi là 1*.

(1*: thuật ngữ trong truyện đam mỹ, ý chỉ công/top/semi)

F*ck!

Thậm chí tôi còn nhớ ở xương quai xanh của tiểu mỹ nhân có một vết sẹo nhỏ, dưới mắt cá chân còn xăm hình một chiếc vòng, da mỏng manh đến mức chà xát một cái liền ửng hồng Và tấm lưng nhẵn mịn đổ xuống vòng eo thon gọn.

Tôi cầm lấy điện thoại, sắc mặt tái nhợt.

Bản mới nhất của tiểu hoàng văn, vẫn là “Tôi” và mỹ nhân được miêu tả đầy sắc tình, chỉ có điểm khác biệt là có hai bức ảnh được đính kèm ở cuối.

Một hình được lấy phong nền màu tối của ga trải giường, nổi bật nên một cánh tay nhỏ nhắn trắng trẻo đang bị một cái tay khác nắm chặt. Cái tay kia sẫm màu hơn chút, khớp xương rõ ràng, ngón tay cái dùng sức ấn, phía trên lộ rõ một dấu răng, thậm chí còn thấy vết máu nhạt, bên cạnh còn dính vệt nước ẩm muối.

Bức ảnh còn lại được chụp từ trên xuống, phần lớn trong khung hình là một tấm lưng trắng nõn, xương bả vai thẳng một đường mềm mại tuyệt đẹp, thắt lưng hõm vào thật sâu, xung quanh còn có chút chất lỏng màu trắng bắn tóe lên. Bên eo cũng bị một bàn tay nắm lấy, hiển nhiên là thuộc về người kia, khí lực rất lớn, da thịt mềm mại nơi ấy bị hằn nắm chặt mà hãm xuống chút, vùng da xung quanh vì bị ấn mạnh mà đỏ sẫm một mảng.

Ngón tay cái ấn vào cánh tay và eo của tiểu mỹ nhân kia có đeo một chiếc nhẫn màu đen, vài họa tiết đơn giản phác họa thành chuỗi chữ tiếng Anh lạ mắt.

—— nó cùng chiếc nhẫn tôi đang đeo trên ngón tay cái đang dừng trên màn hình điện thoại này đây, giống nhau như đúc.

Nếu tôi có đem bức ảnh này ra mà thề với trời với đất rằng không phải tôi lấy điện thoại tự chụp thì mẹ tôi cũng chẳng tin!

Oan, oan tôi quá!

Tôi không phải loại người ngủ xong là trở mặt thành người lạ, nhưng tôi thật sự không có một chút ấn tượng nào về chuyện này.

Mang theo tia hy vọng cuối cùng còn sót lại, tôi gửi bức ảnh đầu tiên cho L, nỗ lực muốn cậu ta giúp tôi phân biệt thật giả, dù sao thì cậu ta cũng từng nói có thể tổng hợp video s*x của tôi.

Với tinh thần nhân văn, tôi chỉnh sửa bức ảnh để chỉ lộ ra "tôi". Không đúng, chỉ lộ cái tay mờ mờ ảo ảo của "tôi" mà thôi, cái này đi theo concept cô nương dùng mặt nạ che lại nhan sắc như trong phim truyền hình — thiết nghĩ tên L kia cũng không quá giỏi trong việc 'soi' hình ảnh.

Có khả năng L lại cảm thấy tôi quấy rối cậu ta. Ngoan cố truyền phát tranh ảnh nhục dục, tôi không còn cách nào giải thích được chuyện này, thật sự quá oan ức!

Thế nhưng L, không hổ là anh em tốt của tôi, dù có bị tôi liên tục 'quấy rối tình dục' vẫn một lòng tin tưởng.

L: [Bức ảnh kia là thật, không phải photoshop.]

L: [Quả nhiên cậu chẳng phải thứ tốt lành gì.]

Tôi kinh hãi, phản xạ có điều kiện định giải thích vài câu, song lại nghĩ tôi cũng có khả năng làm ra loại chuyện kia đấy chứ! Do dự nửa ngày, trước tiên cứ cảm ơn cậu ta một câu cái đã. Sau đó tôi liền nhận được một dấu chấm than màu đỏ.

.....

Người anh em là thẳng nam với hơn mười năm giao tình, kéo tôi vào danh sách đen. Bởi vì tôi mờ ám 'quấy rối tình dục' cậu ta. Còn

không phải loại tốt lành gì.

Má nó!

Lần này tôi nhất định phải cùng tiểu hoàng văn sống chết.

Tôi mất đi chiến hữu duy nhất, chịu sỉ vả, nhưng không thể quỳ gối trước tiểu hoàng văn như vậy được!

Không phải, tôi cảm thấy bức ảnh kia có điểm quái dị. Tôi có thể lấy việc nửa đời sau sẽ không thể 'cứng' ra để đảm bảo, tấm lưng trong hình kia không phải của hai bạn tình cũ của tôi. Nếu người kia thật sự là tôi, vậy tôi đã chụp cùng ai? Sao lại nổi hứng chụp loại hình này? Tại sao tôi chẳng có ấn tượng gì?

Một người kiên định với chủ nghĩa duy vật như tôi đương nhiên không tin vào mấy chuyện ma quỷ, cũng chẳng thấy sợ. Ngày nay con người còn đáng sợ hơn ma quỷ ấy chứ.

Có khi nào tôi hẹn người ta 419* rồi bị lừa hút 'nước tiên'? Hút một cái đến mất trí?

(419*: đồng âm trong tiếng Anh với cụm "for one night"-tình một đêm.)

Tôi quyết định nhờ vả khoa học kỹ thuật.

Tôi đi vào thư phòng, mở ra camera 360 độ ngoại trừ phòng tắm và phòng ngủ mà mình đã cố tình lắp đặt.

Tiểu hoàng văn gần đây nhất xuất hiện là vào sáng hôm nay, mà tối hôm qua trước khi đi ngủ tôi đã kiểm tra điện thoại, lúc đó còn chưa có.

Theo camera ghi lại, khoảng 8 giờ tối tôi mở cửa bước vào nhà, đầu tiên đi vào phòng tắm, sau đó mặc áo choàng tắm ngồi trong phòng

khách nhìn máy tính một lúc, lại uống chút rượu. Đến tầm 10 giờ thì vào phòng ngủ.

Giống hệt như trong trí nhớ của tôi.

Tôi cảm thấy không chắc chắn lắm, lại mở tiểu hoàng văn có hai bức ảnh kia ra.

Vô cùng chân thực, hương diễm đến cực điểm.

Tôi xem lại lần nữa, vẫn không phát hiện ra cái gì, tay lướt lên trang ghi nhớ trên cùng.

Thời gian sửa đổi là 01:31.

?

Tôi ý thức được điều gì đó, tua nhanh đoạn ghi hình.

Trong phòng ngủ không có camera, trên màn hình vẫn là căn phòng khách trống không, thoát nhìn tất cả đều bình thường.

Khoảng 11 giờ, cửa phòng ngủ mở. Trên màn hình, tôi bước ra với bộ đồ ngủ, cầm điện thoại kề sát bên tai, có vẻ như đang cười nói với người ở đầu dây bên kia rồi vội vã đi ra ngoài.

Mở cửa nhà, ra ngoài, đóng cửa.

Đầu óc rối bời, tôi chết lặng nhìn màn hình.

Tôi không có ký ức này.

Đoạn ghi hình tiếp tục được tua nhanh, hơn 1 giờ sáng, cửa nhà lại được mở ra. Tôi từ bên ngoài bước vào, ngón tay bấm điện thoại không ngừng, vẻ mặt trông rất hạnh phúc, nụ cười luôn nở trên môi.

Sau đó tôi đi thẳng vào phòng ngủ, đến sáng hôm nay mới bước ra.

Má!

Tôi đã mộng du suốt hơn hai mươi năm qua sao?

Tôi dò tìm lại đoạn ghi hình những buổi tối trước ngày tiểu hoàng văn xuất hiện, tình huống đều tương tự như vậy, không có ngoại lệ.

Thế giới quan bỗng sụp đổ.

Trước khi dọn ra ngoài, tốt xấu gì tôi cũng đã sống ở nhà mười tám năm, tại sao chưa từng nghe bố mẹ nói tôi còn bị bệnh mộng du?

Mộng du không tính là.....Tôi cứng ngắt cầm điện thoại lên nhìn 'truyện người lớn' được viết ở ngôi thứ nhất trong bản ghi nhớ.

F*ck.

Chẳng trách cảm giác lại chân thực mạnh mẽ đến vậy. Từ đối tượng, tư thế, đạo cụ, tất cả đều thuộc 'đam mê' của tôi.

F*ck.

Thế nên rốt cuộc là tôi đã ngủ cùng ai?

Không, chẳng phải trong trường hợp này tôi nên đi gặp bác sĩ trước à?

Chương 4

Bác sĩ nhìn tôi, ngủ cùng ai cũng không biết.

Tôi đến một bệnh viện tư nhân, “Lý thiếu nam nữ đều chơi” là bác sĩ ở đây, cậu ta nói tôi không phải bị mộng du, hầu hết mộng du là do tầng sâu ý thức thúc đẩy, mà rõ ràng thì tôi có ý thức tự chủ. Sau đó tôi được giới thiệu một phòng khám tư vấn tâm lí, Tôn ca nói phải xem liệu tôi có vấn đề gì hay không.

.....

Tôi thật sự cảm thấy mình khỏe mạnh về mặt tinh thần.

Tôi đã do dự trong vài ngày.

Lúc đó lại là thời gian đặc biệt bận rộn của công ty, tôi trực tiếp ngủ lại, sau đó lại đi công tác mấy tuần. Bận sắp mặt đến quên luôn chuyện kia.

Không dễ dàng gì mới được trở về nhà ngủ một giấc, sáng hôm sau tôi theo thói quen nhìn bản ghi nhớ.

Trầm mặc.

Số lượng chữ của tiểu hoàng văn mới như bùng nổ, kể lại một cách đầy cảm động về ‘tiểu biệt trắng tân hôn’, ‘vợ chồng mới cưới’ kia vừa gặp lại nhau đã lập tức tiến vào chuyện chính, kịch liệt chưa từng có.

Nếu nhất định phải miêu tả khái quát thì, tiểu mỹ nhân kia chủ động đến mức eo mõi như, còn “Tôi” thì một giọt cũng không còn. Tôi bắt đầu tin vào việc đó, bởi vì tôi cảm nhận được sự trống rỗng sau khi túng dục quá độ. =)))

Còn vô cùng tri kỷ mà đính kèm hình ảnh.

Một bàn chân đang đè lên bụng dưới của “Tôi”, “Tôi” nắm chặt lấy mắt cá chân ấy. Từ hình xăm chiếc vòng màu đen kia ‘mọc’ ra những bông hoa màu đỏ.

Mái tóc đen nhánh dài qua tai một chút, một đầu của dây xích màu đen đang nằm trong tay tôi, đầu còn lại thì được buộc vòng trên cổ của mỹ nhân.

Thân thể trắng nõn thon gầy bị “Tôi” ôm, lưng kề sát ngực tôi. Từ góc ảnh phía trước, có thể thấy cơ ngực mơn hờ cùng vòng eo nhỏ nhắn. Ở phía sau, “Tôi” nghiêng người, duỗi tay nắm chặt lấy hạ thân của mỹ nhân, đôi chân dài khép lại, giữa hai chân kia của “Tôi” lộ ra một dương v*t đỏ sẫm, quy đầu kề sát đùi trong, còn có chất lỏng màu trắng vẫn đục bắn loạn xung quanh.

Mỗi tấm ảnh đều có tay của tôi, lộ ra ngón tay cái có chiếc nhẫn được thiết kế riêng kia, như càng khẳng định thêm tôi chính là người trong hình.

Thật ra chiếc nhẫn này còn không đáng tin bằng tấm hình vừa rồi. Tốt xấu gì thì ‘tiểu huynh đệ’ này cũng đã theo tôi hơn hai mươi năm, mẹ nó tôi nhắm mắt cũng có thể nhận ra!

Phòng khám tâm lí mà đám bạn trời đánh kia giới thiệu cho tôi không nằm ở thành phố này, tôi tra trên mạng thì thấy đó là một phòng khám tư nhân nhỏ có tiếng.

Tôi mua vé gần đây nhất rồi ngồi máy bay suốt đêm qua.

Phòng khám tư nhân là nói trên danh nghĩa, thực chất chỉ có một vị bác sĩ, họ Tân, tuổi không lớn lắm, vô cùng ôn hòa.

Không khí trong phòng khám rất thoải mái, tôi cầm cốc nước ấm ngồi trên sofa, dùng hết vốn ngôn ngữ mờ mịt của mình để thuật lại những gì đã xảy ra với tôi và tiểu hoàng văn. Bản thân chuyện này cũng không khó hiểu lắm, tôi miêu tả lại nội dung tiểu hoàng văn qua loa, những chuyện còn lại thì 'mổ xẻ' từng thứ một thật rõ ràng.

Bác sĩ Tân, xưng danh là người chuyên nghiệp, thoát nhìn khác hẳn với tên thẳng nam không có kiến thức như L. Anh ấy chăm chú nghe tôi nói, thỉnh thoảng còn gật đầu mỉm cười, hoàn toàn không phải là bộ dáng "Tôi không tin chuyện hoang đường này".

Chỉ là tôi cảm thấy vị bác sĩ này có vẻ rất tin tưởng mà lắng nghe tôi, giống như gián tiếp khen tôi 'trâu bò'.

Câu chuyện hoang đường này nghe lợi hại đến vậy à? Được rồi, đúng là có điểm vi diệu, tôi cũng rất tuyệt vọng.

Bác sĩ Tân nghe tôi 'chém gió' xong, vô cùng lễ độ hỏi: "Tôi có thể xem bản ghi nhớ của cậu một chút không?"

Tôi:.....

Trên khía cạnh đạo đức, tôi là gay, và tôi đưa một tiểu hoàng văn đồng tính cho một vị bác sĩ nam xem, việc này có điểm giống với quấy rối tình dục.

Nhưng tôi không thể từ chối.

Nếu tôi không cho anh ấy xem, đại khái giống như tôi nói với người khác "Trên trời có con trâu", người ta hỏi "Ở chỗ nào?" và tôi trả lời "Khà khà, không cho mày xem đâu!". Rất có thể bác sĩ Tân sẽ giới thiệu tôi đến một bệnh viện tâm thần.

Tôi mở điện thoại, chọn một trang ghi nhớ không có ảnh chụp được miêu tả không quá lộ liễu, tần số khắc chế bớt đi rồi đưa cho bác sĩ.

Bác sĩ Tân nhìn thoáng qua rồi đưa lại cho tôi, thuận miệng nói:
“Hành văn không tệ.”

Éc?

Tôi còn chưa phản ứng lại, anh ấy đã lấy ra một cuốn sổ màu đen và một cây bút, mở ra, bắt đầu viết viết vẽ vẽ, khôi phục dáng vẻ làm việc, thỉnh thoảng hỏi tôi vài vấn đề.

“Tình huống này bắt đầu từ khi nào?”

“Ngày 13 tháng trước.”

“Xảy ra cũng không lâu.”

“Cậu đã bao giờ bệnh nặng phải nhập viện chưa?”

“Từng có một lần vào mười sáu năm trước, mắt cá chân của tôi bị bong gân nghiêm trọng. Lần khác là vào một năm trước, tôi gặp phải vụ cướp bóc, nội tạng bị tổn thương nhẹ, chân trái có vết thương bị xuyên qua, không bị nhiễm trùng, và khâu mấy mũi ở đầu.....Nhưng bệnh viện kiểm tra thì không thấy ảnh hưởng gì đến trí nhớ, tôi có thể nhớ rõ mọi chuyện từ khi còn bé đến giờ.”

“Tất cả mọi người đều nói như vậy.”

.....Sao tôi lại cảm thấy vị bác sĩ này đang cố bắt bẻ nhỉ? Điều này có thể lái sang một cuộc trò chuyện về ‘ham muốn’ không?

“Cậu nói cậu thấy chính mình ra ngoài nhiều lần ở trong camera, cậu có đoán được mình đi đâu không?”

“Không có. Nếu không kiểm tra camera giám sát, tôi cũng chẳng biết mình đã ra khỏi cửa. Đây có phải là bị rối loạn nhân cách phân liệt?”

“Không, rối loạn nhân cách rất phức tạp.” Bác sĩ Tân đóng cuốn sổ lại rồi nhìn thẳng vào tôi: “Cậu Trác, nếu đúng như cậu nói, rất có thể có người cố tình làm cho cậu mất đi ý thức và thực hiện hành vi quan hệ. Tại sao cậu không lựa chọn báo cảnh sát và bắt người đó?” Tôi luôn cảm thấy anh ta cố tình nhấn mạnh chữ “Báo cảnh sát”.

Hơn nữa chẳng hiểu sao, tôi đặc biệt nhạy cảm với từ “báo cảnh sát”, tôi bất giác từ chối: “Không thể...”. Không thể để bọn họ phát hiện ra em ấy. Một thanh âm bổng vang lên trong đầu tôi trước khi tôi kịp nói tiếp. Tôi sửng sốt, sao tôi lại nghĩ như vậy? Tôi bình tĩnh lại, thay đổi lí do, bất đắc dĩ cười cười với bác sĩ Tân: “Tôi không có chứng cứ, đâu phải ai cũng giống anh, tin tưởng rằng tôi không nhớ những việc mình đã làm.”

Bác sĩ Tân gật đầu, đứng dậy tiễn tôi, lúc đi ra cửa, anh ta đưa tay chặn lại, đột nhiên hỏi:

“Cậu thật sự muốn nhớ lại sao?”

Editor: Thề là lúc mình edit đoạn miêu tả tấm hình 18+ kia nó ba chấm thật sự *mặc dù nó không hẳn là H*. Khóc không ra nước mắt, trước giờ tui chỉ đọc H thôi chứ chưa từng edit H:”)))

Chương 5

Bác sĩ Tân không bắt tôi trả lời câu hỏi kia, chỉ bảo tôi về nhà suy nghĩ thật kỹ.

Không đúng, nếu tôi muốn biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, sao tôi lại đi xa như này để tìm bác sĩ? Việc công ty tôi còn chưa giải quyết hết.

Chẳng lẽ tôi thật sự mất trí nhớ? Mẹ nó không thể cầu huyết như vậy chứ? Từng bữa cơm từ nhỏ đến lớn tôi đều nhớ mà!

Tôi đáp chuyến bay về nhà, tiếp tục cuộc sống sinh hoạt bình thường.

Ngoại trừ thỉnh thoảng bị ép xem một chút 'tiểu thuyết người lớn'.

Tôi cảm thấy tôi đã đơn phương muốn 'hòa giải' với tiểu hoàng văn, chết lặng mà tiếp nhận sự tồn tại của nó, thậm chí vài buổi sáng bừng bừng sức sống còn có thể nhìn bức ảnh mà 'tuốt'.

Cuộc hẹn tiếp theo với bác sĩ Tân còn chưa đến thì một kinh hỉ đã đến trước.

Buổi sáng hôm ấy, tôi phát hiện một chiếc quần lót ở trên giường.

Không đúng, tôi không hay 'đem chim đi dạo', quần lót này không phải của tôi.

Đừng hỏi làm sao tôi biết được, size chênh lệch rõ ràng, hơn nữa tôi

chưa bao giờ mua loại quần bông màu trắng, mỏng manh, thuần khiết thế này.

Kiểu dáng này tôi chỉ thấy ở một nơi duy nhất, ngay tại bức ảnh trong tiểu hoàng văn mới được 'update'.

Được mặc trên người mỹ nhân.

Tiểu thuyết trong điện thoại còn vô cùng sắc sảo mà thuật lại tối hôm qua chiếc quần lót này bị chúng tôi dùng làm đạo cụ tình thú như thế nào.

F*ck!

Tôi suy sụp vì sự thật này.

Lúc này thì một trăm cái miệng cũng phải câm nín, sự thật còn hơn lời nói.

Tôi phục rồi, tâm phục khẩu phục.

Lần này tôi thật sự không nhịn nổi nữa, quyết định chủ động tấn công, nhất định làm rõ xem ai mơ ước thân thể của tôi.

Tôi tìm một paparazzi xuất thân từ thám tử tư để theo dõi và điều tra chính mình.

Khi nhận nhiệm vụ, tôi nhìn thấy rõ ràng trong mắt anh ta sự phi nhõ "Quả nhiên người có tiền là có bệnh", "Anh cũng thật biết chơi". Tôi nhin, vì đại kế.

Mặc dù tay săn ảnh này cho rằng tôi bị bệnh nhưng trình độ chuyên môn của anh ta vẫn ở cái tầm!

Anh ta nhanh chóng đưa cho tôi một sấp tài liệu, là hành trình ba tháng gần đây của tôi, từ chuyện tôi ở cửa hàng tiện lợi mua nước

mang đến phòng tập thể hình, cho đến giấy ghi chép thuê phòng khách sạn. Không thiếu điều gì, đầy đủ mọi thứ.

..... Thuê phòng?

Lần cuối cùng tôi đi “thuê phòng” không phải là vào năm ngoái à?

Tôi mở bản ghi chép chi tiết ra nhìn, ngày 12 tháng trước, chính là trước hôm tiểu hoàng văn đầu tiên xuất hiện.

Quả là một paparazzi đẳng cấp, vừa ra tay liền biết có hay không có.

Tôi sử dụng toàn bộ công cụ tìm kiếm của L cũng không thể thoát khỏi đồng mở mịt, tôi chỉ đành tự mình ra trận, đi tra hỏi quản lí khách sạn kia.

Đúng, nói điều tra là có thể điều tra, khách sạn là nhà tôi mở.

Tôi không thể không bội phục chính mình, đã không nhớ được cái gì còn biết kéo người ta về khách sạn nhà mình thuê phòng.

Tìm thấy rồi! Đoạn ghi hình vào ngày 12 tháng trước, ở đại sảnh khách sạn.

CMN.

Như một tên lưu manh cướp sắc, tôi ôm người ta tiến thẳng đến quầy lễ tân, bước đi loạng choạng, nhưng còn có thể lưu loát quẹt thẻ, ký tên thuê phòng. Người kia ngay cả chứng minh thư còn chưa lấy ra đã bị tôi gạt đi mà đẩy vào thang máy.

‘Đi cửa sau’ như này cũng quá rõ ràng rồi!

Má nó, tôi đã cưỡng ép trai nhà lành giữa thanh thiên bạch nhật?

Quản lí khách sạn và tôi mắt to trừng mắt nhỏ, lúng túng nhìn nhau.
Đều không có dũng khí hỏi đối phương.

“Tại sao chưa kiểm tra chứng minh thư đã để người ta đi vào?”

“Thiếu gia đưa ai tới cũng không biết là sao?”

Tôi im lặng hồi lâu, ngập ngừng hỏi: “Chúng tôi, ở trong phòng khách sạn đã.....?”

Quản lí kinh hãi: “Trác thiếu gia, khách sạn nhà chúng ta vô cùng đẳng hoàng, cũng không dám vi phạm pháp luật mà bố trí camera trong phòng!”

Tôi biết, tôi biết chứ, tôi chỉ vừa thuận miệng hỏi, ngộ nhỡ một ngày nào đó video s*x của tôi bị truyền ra các trang web lớn sẽ không tốt.

Tôi hậm hực rời đi.

Tôi bước ra ngoài khách sạn, dựa vào cửa xe ném kẹo cao su vào miệng, phải làm sao đây, chuyện quái gì thế nhỉ!

Đang nghĩ ngợi thì chuông điện thoại vang lên, tôi lấy ra nhìn, đám “hồ bằng cầu hữu” trong Wechat phấn khích tag tên tôi, nhiệt tình mời tôi tham gia bữa tiệc tại bể bơi, bức ảnh chụp hiện trường được gửi đến phải gọi là ma quỷ thác loạn.

Nghĩ lại thì từ lần bị thương phải nhập viện vào năm ngoái, đã lâu rồi tôi không gặp họ, tôi hỏi địa chỉ, đánh vô lăng qua.

Mức độ hỗn loạn của hiện trường so với trên ảnh chụp chỉ có hơn chứ không kém.

Tôi nhìn những thân thể trắng trẻo quanh hồ bơi, nghĩ thầm, nếu

người kia vẫn luôn tiếp xúc với tôi, chắc sẽ không trong đám bạn công tử bột này.

Lại nhìn một vòng quanh hồ bơi, không thấy bất kì mắt cá chân nào có hình xăm. Ở dưới nước không nhìn thấy, tôi liền tiến thẳng xuống hồ bơi, mượn cớ đến tán gẫu, quét mắt qua xương quai xanh của người ta.

Quét nhiều quá, bị phát hiện.

Lý ca – người bạn khá thân thiết kéo tôi sang một bên, nhét vào tay tôi một chai bia ướp lạnh, thấp giọng nói: “Trác ca, trời vẫn còn sáng, chúng ta không nên tuyên dâm vào ban ngày đâu. Cậu dập lửa trước đi, vừa mắt em nào buổi tối tôi đưa đến cho cậu.”

Tôi: “.....”

Thật sự không phải, mấy nay tôi rất cần mẫn ‘dập lửa’ theo giờ quy định, nhìn một chút cũng không bị hoảng loạn. Tôi chỉ muốn nhìn xem có vết sẹo nào trên xương quai xanh của người ta không....Trông tôi đói khát đến vậy à?

Điều tra, tôi đang điều tra vụ án!

Loại vụ án mất trí nhớ và gian dâm.

Hiểu không?

Thấy tôi không nói lời nào, Tôn thiếu ngay bên cạnh lại phụ họa giúp tôi: “Được rồi đừng giả vờ nữa, Trác ca ‘cô đơn’ gần một năm rồi, sao cậu còn ngăn cản người ta ra trận, sợ cái gì, không phải bên kia có phòng à?” Cậu ta chỉ một căn biệt thự nhỏ bên cạnh, nở một nụ cười ám muội với tôi.

Tôi: “.....”

NOOO, người anh em, tôi thật sự không động dục giữa ban ngày, còn nữa, chẳng phải tôi đã chia tay người yêu cũ mấy năm trước rồi à? Chắc chắn thẳng ngốc này lại nhớ nhầm tôi với đứa nào đấy rồi.

Tôi bó tay toàn tập, chỉ có thể uyển chuyển từ chối ý tốt của bọn họ, nằm trên ghế dựa cời trần uống rượu. Trong lúc đó, đủ loại em trai do đám kia sắp đặt đến bắt chuyện với tôi. Tôi nằm suy nghĩ cách phá án, đơn giản chọn một người nhìn thuận mắt ở bên cạnh hút đồ ăn, trong đầu đều là chuyện về tiểu hoàng văn.

Không ngờ sẽ có ngày này, tâm trí tôi chỉ có tiểu hoàng văn, vạn vật xung quanh đều hóa hư vô.

Chương 6

Nghĩ lại thì, vô tình uống quá nhiều rồi.

Ngày hôm sau tỉnh dậy, đầu tôi đau như búa bổ. Trí nhớ lúc này thật sự chỉ còn những mảnh vỡ vụn, tôi cũng không biết mình đã bò về nhà thế nào.

Tôi nhắm mắt xoa thái dương, thuận tay cầm lấy cốc nước trên tủ đầu giường uống mấy ngụm, dòng nước ấm áp len vào cổ họng, làm dịu đi cơn khát. Đúng là không thể mượn rượu giải quyết vấn đề.

Màn hình điện thoại bên cạnh không ngừng nhấp nháy, tôi mở ra xem, là thông báo Wechat, chẳng biết đám công tử kia làm sao mà điên cuồng @ tôi, một loạt những tin nhắn thoại cùng với biểu tượng cảm xúc “khóc”.

.....Đây là do ban ngày tụ tập tuyên dâm bị dắt lên đồn?

Tôi chẳng hiểu ra sao, tùy tiện bấm vào một tin nhắn thoại.

CMN.

Nếu thẳng đàn ông trai tráng như tôi mà bị điếc sớm, nhất định tôi sẽ bắt đám này bồi thường thiệt hại. Giọng nói kia không biết là của tên nào, gào khóc thảm thiết, nói năng lộn xộn mà gọi tên tôi, nói có lỗi với tôi.

Tôi lại nghe thêm mấy tin nhắn nữa, nội dung đều tương tự như vậy.

.....Ngày hôm qua bọn họ đã lên giường với vợ tôi?

Vậy cũng không cần ha, tôi đã chia tay bạn trai mấy năm rồi.

Trong chốc lát tôi không thể kết nối với mạch não của bọn họ, dứt khoát ấn vào ảnh đại diện của Tôn thiếu. Chính là tên hôm qua cây ngay không sợ chết đứng nói cho tôi biết có thể vào cái phòng kia để 'bắn pháo'.

Trác: [.....Các cậu có chuyện gì vậy?]

Đại Thánh:

Đại Thánh: [Trác ca, tôi có lỗi với cậu, thật sự là hôm qua tôi cũng không biết mà!]

Đại Thánh: [Bọn tôi có cặn bã đến đâu cũng không thể khiến cậu làm loạn trước mặt chị dâuuu.]

Trác: [???]

Trác: [Hà? Chị dâu nào? Hôm qua tôi kéo người lăn giường?]

Đại Thánh: 'Tin nhắn thoại'

...Tôi giảm âm lượng, mở ra nghe. Tránh dẫm phải vết xe đổ.

Tiếng gào khóc thảm thiết lại truyền tới, thật giống với tên quý đỏi bị phong ấn.

"Anh hai! Anh ruột của em! F*ck, anh cứ coi như hôm qua là em đánh rắm, mau quên đi, còn dám dụ anh lên giường cùng người khác! Lúc ấy chị dâu vừa gọi một cuộc tới, anh liền điên cuồng bỏ chạy cùng một người nữa."

.....

Em trai tốt.

Anh hoài nghi “một người nữa” mà em nói kia là “cháu trai Tôn”, nhưng anh không có chứng cứ ha.

Điện thoại?

Tôi quay lại giao diện liên lạc. Người tôi gọi gần đây nhất là vào trưa hôm qua, tôi đã gọi cho cậu ta hỏi về địa điểm của bữa tiệc.

Đại Thánh: [Nhưng mà Trác ca, cậu thế là không được đâu, có đối tượng cũng chẳng nói trước một tiếng, làm bọn tôi chơi quá trốn như mấy tên cặn bã.....]

Làm gì có, đại ca.

Điều quan trọng là chính tôi cũng không biết mình còn có một đối tượng yêu đương?

Tôi cảm thấy có khi hẳn vẫn còn say rượu nên nói mớ, liền vào group chat hỏi vài câu.

Quý khốc sói gào đình tai nhức óc.

Bọn họ đều nói hôm qua tôi nghe điện thoại, gọi đầu dây bên kia một tiếng “vợ”, rượu không uống người cũng không ngủ, đứng lên bỏ chạy. Còn rêu rao bảo chị dâu sẽ mời khách chuộc tội.

Tôi quay lại giao diện liên lạc rồi nhìn hồi lâu. Không có cuộc điện thoại bí ẩn như bọn họ nói.

Lẽ nào tôi uống rượu xong nằm mơ giữa ban ngày?

Thế nhưng, kinh nghiệm sẽ dẫn lối chúng ta.

Trí tuệ của con người là vô hạn và khoa học kỹ thuật là nòng cốt.

Tôi đi vào thư phòng, nghiêm túc mở lại băng ghi hình của camera.

Hơn mười một giờ, tôi được người ta lão đảo đờ vào cửa, thả nằm xuống ghế sofa ngoài phòng khách.

Tôi khó lòng kiểm chế được mà hồi hộp nhìn.

Đây rồi, nhân vật chính trong tiểu hoàng văn.

Người kia quay lưng về phía camera, bóng dáng gầy gò, cởi quần áo và giày cho tôi, sau đó đi lấy khăn mặt lau khô người, rồi lại vào phòng bếp rót cốc nước.

Có điều quá trình này tương đối gian nan, bởi vì tôi vẫn luôn như tên lưu manh mà táy máy tay chân với người ta. Người ấy lau người cho tôi xong, quần áo đều bị tôi vúi đến lộ ra một bên vai và nửa tấm lưng gầy.

Vất vả bị tôi ép lấy miệng dứt nước xong, người ấy đỡ tôi đứng dậy, bị toàn bộ cơ thể tôi đè lên, đỡ tường từng bước một đưa tôi vào phòng ngủ. Phòng ngủ không có camera, cảnh cuối cùng là người kia vừa mở cửa ra, kẻ say rượu vừa nãy còn nằm im bất động là tôi đột nhiên bước đi như bay, kéo người ta vào phòng. Cánh cửa đóng sầm lại, dường như tôi còn nghe thấy một tiếng “Oành!”, tưởng chừng như cách màn hình mà dội thẳng vào mặt tôi.

Đến hơn 2 giờ sáng, cửa phòng ngủ lần thứ hai được mở.

Người kia bước ra, khoác áo ngủ của tôi che đến giữa đùi, bên dưới không mặc gì, vội vã thu dọn quần áo và nước bị vút lung tung trên ghế sofa, đi lấy khăn mặt rồi lại bưng ly nước vào phòng ngủ.

Lúc người ấy quỳ trên ghế sắp xếp quần áo cho tôi, tôi nhìn thấy mắt cá chân ở dưới lộ ra, còn có một hình xăm vòng tròn màu đen rất rõ ràng.

6 giờ sáng, người ấy đi ra lần cuối, thay một ly nước rồi mang vào, sau đó mặc quần áo của chính mình, bước ra cửa.

Camera trước sau đều chỉ ghi lại hình ảnh một gò má, có chút quen thuộc, nhưng tôi không thể nhận ra khuôn mặt của ai.

Tôi nhìn chăm chăm màn hình với vô số câu hỏi trong đầu.

Vậy nên, nước sáng nay vẫn còn ấm, không khí còn phảng phất mùi xạ hương; bọn họ nói có người gọi tôi, sau đó tôi rời đi.

Thế nhưng tại sao điện thoại của tôi lại không có nhật kí liên lạc, trong đầu cũng chẳng có kí ức gì?

Tôi chụp lấy điện thoại, mở ra bản ghi nhớ.

Quả nhiên, một chương mới của 'tiểu thuyết người lớn' nằm chễm chệ ngay đầu trang, say rượu uống nước ướt đầm xé áo play.

.....

CMN.

Ngày hôm qua chúng tôi đã kịch liệt như vậy sao? Ngon, một chút ấn tượng đều không có, thiệt thòi lớn rồi.

Lần này không có ảnh đính kèm, ngược lại có một đoạn ghi âm.

Tôi hít sâu, mang theo tâm tình vừa sốt sắng vừa hưng phấn mở ra nghe. Tâm lí vô cùng giống với lần đầu tiên trộm xem AV.

Đoạn trước không có ai nói chuyện, vẫn luôn là tiếng thở dốc rối loạn, hôn môi và cái âm thanh “ấy ấy”.

Lúc sau, có lẽ là khi ‘trận chiến’ khốc liệt kết thúc, đoạn ghi âm phát ra một giọng nói, hơi khàn, nhỏ nhẹ lại có chút tủi thân: “Nếu em không gọi điện đến, có phải anh sẽ ngủ cùng người khác?”

Câu hỏi chí mạng.

Mặc dù tôi không muốn vậy nhưng cách màn hình vẫn có chút chột dạ.

“Tôi” ở bên trong đoạn ghi âm có năng lực chịu đựng mạnh hơn, ngay lập tức dỗ dành: “Làm sao có thể! Anh đã thiết lập đường cảnh giới cho vợ rồi, không thể chạm vào người khác.”

Lòng tôi thầm cảm thán, ngày hôm qua lúc mà gọi em trai kia đến dứt đồ ăn sao không thấy có đường cảnh giới quái quỷ nào.

Giọng nói của tôi vẫn tiếp tục: “Chẳng phải sợ em không yên lòng chịu uất ức nên cho em cài thiết bị nghe lén rồi à? Mỗi ngày anh làm gì em đều quá rõ ràng, không phải ư?”

Người kia đáp lại có chút ngượng ngùng, nhẹ nhàng nói: “Rõ ràng.”

Chờ đã, cái quái gì vậy.

Thiết bị nghe lén? Tại sao nói về việc này lại phải xấu hổ?

Rất nhanh sau đó tôi liền biết được đáp án cho câu hỏi thứ hai.

Trong đoạn ghi âm, tôi cười vài tiếng, thấp giọng nói: “Yêu em nhất, vợ à. Em có nghe thấy tiếng anh tự an ủi trong lúc nghĩ về em không?”

Tôi dừng một chút, lại bổ sung: “Mỗi lần là đều đối với bức ảnh của

em, sau đó bắn ở phía trên.”

F*ck.

Hồn tôi bay lên chín tầng mây.

Tôi nhớ đến những buổi sáng thẳng thắn nhìn bức ảnh trong tiểu
hoàng văn mà ‘tuốt’ một phát, chấn động tại chỗ, vô lực phản bác.

Cho nên dù tôi có nhớ hay không, tôi vẫn là một tên lưu manh hàng
thật giá thật?

Ghi âm chỉ còn một đoạn ngắn, nghe cũng chẳng cần nghe. Tất
nhiên là nghỉ ngơi giữa hiệp, sau đó lại là một vòng đùa giỡn lưu
manh.

Tôi không chỉ phát hiện mình có thêm một người yêu, mà còn nhận
ra bản thân là kẻ háo sắc vô liêm sỉ.

Không, bình tĩnh, tôi phải bình tĩnh.

Chương 7

Tôi đưa điện thoại cho một người quen để kiểm tra.

Bên trong thực sự có thiết bị nghe lén mini.

Về mặt cậu ta kiểu: “Quái, ân oán hào môn nhà các anh thường nguy hiểm thế sao?” Tôi nghĩ nghĩ, cũng không bác bỏ, cứ giả bộ như vậy rồi trở về.

Về đến nhà, tôi ngồi trên ghế sofa, trước mặt bàn đặt một loạt cốc thủy tinh với màu sắc khác nhau.

Sau đó tôi nhìn chăm chăm vào một chiếc cốc nhỏ màu xanh nhạt, bắt đầu chậm rãi ung dung phân tích.

Thời đại học, xuất phát từ tính hiếu kỳ, tôi có tiếp xúc qua với kiến thức liên quan đến tâm lý học, nhưng cũng không có cơ hội để đào sâu suy nghĩ, chỉ đại khái có thể giúp bản thân sắp xếp lại loại ký ức này, còn phải nhờ vào vài đạo cụ. Tôi dồn hết tâm trí để tưởng tượng, trên chiếc cốc thủy tinh màu xanh nhạt bắt đầu hiện ra chữ viết:

“Tôi có một đối tượng.”

“Tôi không nhớ người ấy là ai, nhưng chúng tôi thường xuyên gặp mặt.”

“Tôi viết về người ấy trong bản ghi nhớ trên điện thoại.”

Tại sao? Nếu tôi không viết thì sẽ thế nào? Hẳn là sẽ chẳng biết đến sự tồn tại của người ấy. Tôi không muốn như thế, cho nên mới lưu người ấy trong bản ghi nhớ.

Vậy người đó là ai? Chúng tôi quen nhau từ khi nào?

Tôi chuyển sang nhìn chiếc cốc màu đỏ, những ký ức quan trọng từ nhỏ đến lớn, từ năm này qua năm khác cứ thế hiện lên, cho đến ngày hôm nay, khi tôi đã 24 tuổi.

Tôi nhú mày, không phải chứ, trí nhớ của tôi có sai sót gì sao? Tôi quay lại nhìn tờ lịch treo trên tường.

Năm 2XX7.

Một cơn lạnh toát truyền dọc sau lưng, tôi bất giác rung mình.

Rất nhiều người thường xuyên quên mất tuổi tác thật của bản thân sau tuổi hai mươi. Tôi cũng vậy, có lẽ chỉ đến ngày sinh nhật mới mơ hồ nhớ đến hôm nay mình đã bao nhiêu tuổi.

Lí do là loại phản ứng tiềm thức này phần lớn xuất phát từ ấn tượng về sinh nhật trước đó và liên tục bị trì hoãn. Ví dụ, tôi nghĩ bạn bè đã tổ chức sinh nhật lần thứ hai mươi tư của tôi vào năm ngoái, vậy nên tôi đương nhiên cho rằng năm nay mình 24 tuổi, mà không sử dụng phương thức khác để kiểm tra, chẳng hạn như trừ đi số năm.

Thế nên hai lần sinh nhật kế tiếp của tôi liền có cơ hội biến mất, lặng lẽ để lại một khoảng thời gian trống trải rộng lớn.

Khi không để tâm suy nghĩ, rất khó chú ý đến.

Một công thức trừ số năm đơn giản xuất hiện trên cốc thủy tinh.

Tôi tỉnh táo nhìn chăm chăm dòng chữ.

Chính là chỗ này.

Ký ức trước năm 24 tuổi của tôi chắc chắn chưa bao giờ nhầm lẫn, điểm dị thường duy nhất chính là, nếu tôi không phải 24 tuổi như tôi đã nghĩ thì sao?

Tôi mở bản ghi nhớ trên điện thoại, cẩn thận đọc lại từ trang đầu tiên.

Khỏi phải nói, từ khi biết mình chính là nhân vật đã cùng tiểu mỹ nhân mây mưa, tôi nhìn tiểu hoàng văn này càng dễ 'cứng' hơn.

Bình tĩnh, Trác Tế, mày có thể chiến thắng dự vọng thấp kém của mày.

Tôi dồn hết tâm trí, cố gắng bỏ qua những đoạn miêu tả vô cùng sáng khoái, tìm những chi tiết nhỏ không quá dữ dội.

Tiểu mỹ nhân này....Là người yêu của tôi, nếu miêu tả chung chung thì, vô cùng thích tôi.

Trên giường rất ngoan ngoãn nghe lời, nhiều khi rất ngọt ngào, trong tiểu hoàng văn còn tức giận với tôi vài lần.

Một trong số đó là khi tôi giả vờ đau chân để dỗ em ấy tự mình cử động, xong việc lại vênh váo đắc ý khiến người ta tức giận, viền mắt đỏ hoe, trực tiếp đạp tôi xuống giường.

Lần khác nữa là khi tôi nằm bò ngoài bể bơi ở bữa tiệc, bị giám sát qua thiết bị nghe lén được nhắc đến trong tiểu hoàng văn.

Tôi nhìn chăm chăm chiếc cốc màu tím, cân nhắc hồi lâu.

Tôi nảy ra ý tưởng táo bạo.

Tôi cài một cái bẫy cho người kia.

Tôi chờ thêm mấy ngày, cố ý để trống lịch làm việc hai ngày để sắp xếp, mua cái còng tay tình thú, bày biện một bàn đầy chai rượu đã bị mở ở ngoài phòng khách, rồi còng tay trái mình vào bàn trà, ném chìa khóa đến nơi tôi không thể với tới, để điện thoại lên ghế sofa bên cạnh.

Sau đó cầm một chai rượu đổ xuống đất, đổ được một nửa thì ném vỡ cả chai.

Va vào tường, âm thanh rất lớn, tôi cố ý.

Tôi không lên tiếng, mắt nhìn chăm chú điện thoại, bên tai chỉ còn lại tiếng hít thở của chính mình cùng âm thanh của kim đồng hồ ở phòng khách.

“Tích tắc, tích tắc, tích tắc.”

Một phút, cũng có thể là ba mươi giây sau, chuông điện thoại của tôi vang lên.

Màn hình sáng lên, hiển thị một dãy số lạ.

Tôi mất đi ý thức.

Editor Mù Tạt: Thật sự là tui không hiểu nổi cái thủ thuật tâm lí dùng mấy chiếc cốc thủy tinh của anh ta =))

Chương 8

Khi đã miễn cưỡng tỉnh táo lại là vào sáng ngày hôm sau, tôi phát hiện mình đã nằm trên giường.

Trên tay không có còng, điện thoại để ở bên cạnh, trên tủ đầu giường còn đặt một ly nước lọc.

Có vợ thật tốt, tôi xúc động vô ngàn, không cần phải uống nước lã mỗi ngày nữa.

Tôi cầm điện thoại lên đi ra ngoài, trên nền phòng khách vẫn chất đầy rượu, còng tay bị vứt trên ghế sofa.

Mà những mảnh thủy tinh vỡ đã không còn.

Tôi trầm mặc, đi vào thư phòng mở băng ghi hình, sau đó mở bản ghi nhớ trong điện thoại ra.

Lời văn gần như trùng khít với video, đều khắc họa việc chúng tôi đã trải qua một buổi chiều dâm loạn cùng rượu trên ghế sofa.

Tôi đoán không lầm, quả nhiên tôi đủ lưu manh, không để cho người ta mở còng tay trước mà trực tiếp kéo người đến, áp xuống ghế sofa.

Quần áo vương vãi khắp sàn nhà bị rượu thấm ướt đẫm.

Sau đó còng tay được mở ra, đổi sang tay người kia.

Người ấy mở rộng thân thể trên ghế, hai tay bị còng trên đỉnh đầu, tôi sát lại, cầm chai rượu rót xuống. Rượu chảy xuống lồng ngực và bụng dưới trắng trẻo, người ấy ngược đầu thờ dốc, tôi ở trên người ấy bất tỉnh.

Đó là tư thế mặt đối mặt.

Người ấy bị tôi đè dưới thân.

Tôi thấy rõ khuôn mặt ấy trong camera.

Khuôn mặt này tôi biết, là hàng xóm mới chuyển đến dưới lầu nhà tôi mấy tháng nay, bình thường rất ít khi ra ngoài, tôi chỉ gặp người đó trong tiểu khu đúng hai lần.

Một lần chính là vào buổi chiều mưa dầm dũ dội cách đây không lâu, tôi mở cửa sổ ném cho người ta cây dù, người ấy quay đầu lại, mẹ nó lòng tôi còn nghĩ người này thật ưa nhìn.

Có phải khi đó tôi đã hét gọi "Người anh em" không? Ngu ngốc quá, anh em cái gì, rõ ràng chính là vợ!

Tôi cầm điện thoại rồi vọt ra ngoài.

Tôi có dự cảm, hôm nay chính là ngày lành để tôi đánh thẳng tiểu hoàng văn.

Tôi đứng canh ở cửa nhà người ấy, thành công bắt được người.

Chắc em ấy ra ngoài lấy đồ ăn được giao tới, mặc nguyên bộ quần áo ở nhà đi ra, thấy tôi đứng trước cửa thì bị dọa sợ mất hồn, túi đồ ăn không cầm chắc rơi xuống đất.

Tôi lấy tay chặn cửa lại, một bước đi vào, không chờ em mở miệng liền đem người ấn lên tường ngoài huyệt quan rồi hôn xuống. Em dùng sức đẩy tôi ra, vai gãy dựa, tôi không bận tâm, nắm lấy cổ

và eo người ta rồi tiếp tục hôn.

Hoàn hảo hoàn hảo.

Tôi không hôn nhằm người, xem ra không bị cho là gã bỉ ổi xông vào nhà người ta quấy rối tình dục rồi bị cảnh sát xách đi.

Em chỉ thật sự 'vùng vẫy' vài lần, rồi đội nhiên giảm bớt sức lực, nâng tay ôm cổ tôi, dịu dàng đem đầu lưỡi ra cùng tôi hôn môi.

Tôi cảm thấy mình được hôn đến 'cứng' luôn rồi, vì vậy thoáng tách người ra, trán kề trán thở dốc. Tôi còn có thể nghe thấy hơi thở rối loạn và nhịp tim dồn dập đang đan xen vào nhau.

Hai chiếc cúc áo của em bị tôi làm bung ra trong lúc hôn, lộ ra vùng cổ trắng ngần và xương quai xanh tinh xảo, xương quai xanh bên trái còn có một vết sẹo nhỏ màu trắng.

Em dựa lưng vào tường hít thở chậm rãi, nghiêng đầu nhìn tôi cười:

Em nói: "Anh nhớ ra rồi?"

Ánh mắt chứa muôn vàn tia sáng.

Tôi im lặng, không biết trả lời thế nào.

Căn bản là tôi không nhớ ra cái gì, chỉ dựa vào camera mà tìm đến người ta, thậm chí còn không chắc chắn lắm mà đã tìm tới cửa đùa giỡn lưu manh.

Nhưng tôi không dám thú nhận, những ký ức quan trọng của cả hai đè nặng lên tâm trí tôi, tôi không thể giúp được gì, rất sợ khiến em thất vọng.

Em thấy tôi không nói gì, như lập tức hiểu ra, đứng thẳng người dựa

đầu vào cổ tôi. Nơi đó truyền đến giọng nói rầu rĩ: “Đúng vậy, không có chiếc chìa khóa thì làm sao mà nhớ được em?”

Chìa khóa? Tôi ôm em, không lên tiếng.

Em yên lặng một hồi, lại hỏi: “Vậy sao anh tìm được em?”

Có chút lúng túng, nếu tôi nói sự thật với em, rằng tôi đã lắp camera theo dõi ở nhà và cũng quay được cảnh chúng tôi ‘lộn xộn’ trên ghế sofa, rằng tôi dựa vào nó mà tìm ra em...

Như vậy nghe khá giống biến thái nhỉ?

Sự trầm mặc lại bao trùm.

Trong đầu tôi đang nghĩ lung tung phải viện cớ ra sao, còn em thì dựa vào vòng tay tôi không nhúc nhích.

Chờ chút, mẹ nó, em ấy sẽ không khóc đấy chứ!

Tôi nhanh chóng lùi về phía sau một bước, nâng gương mặt từ trong lồng ngực mình lên một chút. Tốt, không khóc, đôi mắt có chút đỏ, chẳng rõ vì sao mà nhìn tôi.

Tôi quyết định chủ động xuất kích, nói lái sang chuyện khác.

Tôi nghĩ đến lời em vừa nói: “Chìa khóa nào?”

Em hơi do dự: “Chìa khóa...có thể giúp anh nhớ lại em.”

Tôi nghi hoặc: “Em có cách giúp anh nhớ lại em? Vậy mau triển khai?”

Em liếc nhìn tôi một cái, không nói.

Chuyện này có vẻ không đơn giản như vậy?

Trong phút chốc đầu tôi hiện lên phiên bản cải biên của những vở kịch cầu huyết, từ “Romeo và Juliet” đến “Bạch xà-Hứa Tiên”*.

*Chuyện tình Bạch xà-Hứa Tiên: Bạch xà truyện (白蛇傳), còn có tên là Hứa Tiên và Bạch Nương Tử (許仙與白娘子) là một trong bốn truyền thuyết dân gian lớn của Trung Quốc. Câu chuyện ra đời vào thời Nam Tống hoặc sớm hơn và được lưu truyền rộng rãi dưới thời nhà Thanh, là sản phẩm sáng tác tập thể của dân gian Trung Quốc. Nội dung Bạch Xà truyện miêu tả câu chuyện tình yêu giữa một Bạch xà tinh tu luyện thành người (Bạch Nương Tử) và một chàng trai ở trần gian (Hứa Tiên). Câu chuyện đã nhiều lần được chuyển thể thành Kinh kịch, phim điện ảnh và phim truyền hình. (nguồn Wikipedia)

Tôi thăm dò nói: “Anh làm điều gì có lỗi với em à?”

....Dứt lời tôi liền nghĩ đến đoạn ghi âm với đề tài đòi mạng trong tiểu hoàng văn.

Khả năng là em cũng đoán ra, nhưng vẫn lắc đầu.

Vậy...Tôi do dự mở miệng: “Mối quan hệ của chúng ta không phải danh chính ngôn thuận?” Anh sẽ không bắt em làm tiểu tam đâu nhỉ, không thể không biết điều như vậy.

Em trừng mắt liếc tôi: “Là người yêu! Quang minh chính đại! Chưa từng chia tay!”

Vậy thì tốt rồi, tốt rồi, tôi thở phào nhẹ nhõm.

Không đúng, nếu còn chưa chia tay, tại sao tôi không thể nhớ được em ấy? Tôi mù mờ.

Dường như em biết tôi đang nghĩ gì, ngón tay bắt an vân vê cổ áo

tôi, ngập ngừng nói: “Anh nghe em nói đã...Chính bản thân anh phải quyết định nhớ lại, anh mới có thể nhớ. Nếu không, sai thời điểm, anh vẫn chẳng thể nhớ ra.”

Thế khi nào mới là đúng thời điểm? Chờ đến khi con trai của tôi chạy đây nhà mới là đúng thời điểm sao?

Đây là giả sử, là biện pháp tu từ, tôi cong, không thể sinh con trai.

Bây giờ tôi liền quyết định nhớ lại đây. Vợ đang ở ngay trước mặt, quên mất đoạn ký ức nào tôi đều lưu ý đến. Tôi nắm lấy tay em, chân thành nhìn: “Anh muốn nhớ về em, ngay bây giờ.”

Em vẫn do dự: “Anh nhất định không muốn...”

?

Câu tôi vừa nói còn có ẩn ý nào khác à?

Tất nhiên là tôi muốn rồi, cơ hội cùng người yêu hòa hợp đang ở ngay trước mắt, tôi còn không muốn bắt lấy, tôi có bệnh sao?

Tôi có muốn nhớ hay không, chính mình cũng không biết?

Tôi không giải thích nữa, ôm người lại hôn một trận, hôn người ta đến mơ mơ màng màng, giọng điệu cương quyết: “Anh muốn.”

Hơn nữa tôi nhận ra, người trước mặt đây căn bản chẳng có sức phản kháng đối với tôi, lúc em ấy cùng tôi nói chuyện nghiêm túc đều rất nghe lời. Nếu còn có tí xíu chống cự, hôn một chút là hết.”

Ánh mắt em nhìn tôi có chút dờ dẫm, không thấy tiêu điểm, chẳng biết có nghe lọt tai câu nào không, môi khẽ mở ra rồi khép lại: “.....”

Tôi lại cúi đầu hôn một cái trên đôi môi ấy.

Em đột nhiên tỉnh táo lại, bình tĩnh nhìn tôi, hai mắt bỗng đỏ lên.

Rồi ghen ngào: “Anh thật sự muốn nhớ sao?”

Giọng em ầy khàn khàn, nước mắt ướt đầm hòa cùng giọng nói: “Vậy anh không thể lại quên mất.”

Em nói: “Ta tới đón nàng, công chúa.”

Em nói: “I’m here, princess.”

Chương 9

Ký ức bị đè nén từ lâu bỗng phá vỡ tầng phong tỏa bị thôi miên trong tâm trí tôi, bao trùm lấy toàn bộ ý thức.

Tôi gắt gao ôm lấy em.

Tôi nhớ ra rồi, 3 năm tôi đánh mất, 3 năm tôi giấu kín em.

Giống như trên chiếc cốc thủy tinh 'năm ngoái' mà tôi đã tính toán, năm nay tôi không phải 24 tuổi, mà là 27 tuổi.

Năm tôi thật sự hai mươi tư tuổi, tôi sống ở nước ngoài, trong ngôi nhà nhỏ nằm trên con đường trồng đủ loại cây ngô đồng ấy, ban đầu chỉ có tôi, sau đó lại có thêm một người cùng chung sống.

Tôi gặp em vào năm cuối cùng đi du học.

Em đóng vai hoàng tử nhỏ cao quý trong một vở kịch hài ở đêm hội Giáng Sinh tại trường học, giải quyết vấn đề không biết nên khóc hay nên cười của mụ phù thủy và những tên lính canh, sau đó ra vườn hái hoa hồng, đến tìm công chúa và thao thao bất tuyệt bày tỏ yêu thương.

Rất lâu sau công chúa quay đầu lại từ chối, nói với hoàng tử rằng nàng đã yêu con rồng hung ác kia.

Bọn họ nắm tay nhau rời đi, hoàng tử nhỏ sững người tại chỗ, biểu cảm đầy kinh ngạc, đau lòng, không thể tin nổi.

Bông hồng trên tay rơi xuống đất.

Màn hình điện tử đằng sau hiện lên dòng chữ lớn: "WHATTHEFXXK!"

Cả bọn cười phá lên.

Tôi cũng cười.

Nhưng không phải vì vở kịch, mà vì tôi thích hoàng tử nhỏ.

Thấy sắc nổi lòng tham.

Sau khi kết thúc, tôi nhặt bông hồng kia lên.

Rồi nhờ bạn học hỏi thăm về em, kết bạn Wechat.

Ảnh đại diện là khuôn mặt tươi cười của em đang ngậm lấy một cành hoa, nickname là Luật, tên đầy đủ là Luật Văn Tân.

Thằng bạn đã cho tôi phương thức liên lạc trêu ghẹo tôi, nói rằng đây không phải là thám thính một người "không được ai quan tâm", em ấy cũng biết có không dưới mười người 'quan tâm' đến mình, không phân biệt giới tính.

Tôi rất ngạc nhiên, đem tên Wechat đổi thành [Trác], sau đó thằng thằn theo đuổi em. Ban đầu em cũng hơi kinh ngạc, có lẽ cảm thấy rằng so với những người từng theo đuổi em trước đây, tôi đặc biệt lưu manh hơn chút.

Cái này phải nói rõ một chút, lúc ấy tôi còn chưa chinh phục được em, chính là chỉ đùa giỡn lưu manh ngoài miệng, cũng chẳng dám táy máy tay chân như về sau.

Khi đó tôi đã chia tay người bạn trai thứ hai được hơn 2 năm, bên người cũng rất 'sạch sẽ', mãi cho đến khi 'nhất kiến chung tình'* với

em.

(nhất kiến chung tình*: yêu từ cái nhìn đầu tiên)

Tôi không quan tâm những kẻ vây quanh em, rất nghiêm túc mà theo đuổi người ta.

Càng tiếp xúc, tôi càng thích em hơn.

Em cũng không chần chừ lâu liền đồng ý tôi, chúng tôi bắt đầu yêu đương, em dọn vào nhà tôi ở nước ngoài.

Người yêu tôi, em ấy thích cười và rất nhiệt tình, bạn bè đều muốn chơi cùng em, nhưng em lại dành nhiều thời gian ở trong vòng tay tôi hơn, ôm tôi, cùng tôi hôn môi, cùng tôi làm t*nh, vô cùng nghe lời tôi và nồng nhiệt thích tôi.

Tôi đã đổi biệt danh của em thành “Hoàng tử nhỏ”.

Tôi kể với em tôi đã yêu em từ cái nhìn đầu tiên ra sao, thấy sắc nổi lòng tham như thế nào, rồi lặp lại đoạn tỏ tình độc thoại của hoàng tử với công chúa trong vở kịch và lớn tiếng đọc lời thoại cuối “So I’m here, princess” với em. Em giả vờ tức giận mà náo loạn cùng tôi trên ghế sofa, tôi không ngừng cười nổi, ôm em lăn xuống thảm trải sàn, nắm lấy bàn tay đang làm bộ muốn đánh tôi rồi đưa lên môi hôn, thủ thỉ nói:

“Không sao đâu bảo bối, nàng ấy không muốn em, ta muốn em, ta sẽ trở thành công chúa của hoàng tử nhỏ, chỉ cần em nói đến đón ta, ta sẽ lập tức cởi quần áo chạy về phía em.”

Em ấy mở to mắt, không phản ứng lại: “Nàng chạy tới là được rồi, cởi quần áo làm gì?”

Tôi bị đáng vẻ không thể tin nổi của em chọc cho cười, giải thích

đầy ẩn ý, ánh mắt quét qua người em từ trên xuống dưới: “Mặc váy rất bất tiện đó.” Chạy không tiện, làm t*nh càng không tiện.

Em vừa tức vừa cười, lại bắt đầu ầm ĩ với tôi, rất nhanh đã bị tôi áp tay chân xuống thảm mà hôn. Ngoài cửa sổ tuyết rơi lúc nào không hay, chúng tôi nằm trong căn nhà giữa trời đông trao nhau những cái ôm ấm áp.

Thời điểm tôi tốt nghiệp thì em vẫn chưa học xong, vì vậy tôi dứt khoát nói với người nhà một tiếng, trước tiên ở lại nước ngoài tìm việc rồi sống cùng em.

Gia đình tôi lẽ mớ biết tôi có bạn trai ở đây, trước đó đã ‘nghĩ thoáng’ rồi, cũng chẳng quản mà ngầm cho phép tôi, chỉ nói chờ ổn định rồi mang người trở về xem mặt.

Mỗi tình đầu của tôi xuất hiện là khi tôi còn trẻ, khi ấy có biết trời cao đất rộng là gì, tự do tung hoành ngang dọc, lại ra vẻ khăng khăng với tình yêu chân thành, cuối cùng người nhà cũng chịu nhường một bước. Kết quả rất nhanh liền mỗi kẻ một nơi vì đối phương ‘bắt cá nhiều tay’, làm cha bề mặt.

Tôi oán hận nghĩ, lần này tình cảm giữa mình và người yêu tốt như vậy, cứ dứt khoát lĩnh giấy chứng nhận về cho họ xem, đỡ phải ngày nào cũng bày ra bộ dáng không ‘gả’ được con trai.

Cuộc sống hàng ngày của chúng tôi trôi qua bình thản và mãn nguyện.

Tôi tặng cho em một chiếc lắc chân mà chính mình đã tự học để làm ra, thân vòng là sợi dây xích bạc nhỏ nhắn, được đặc biệt chế tác thành kiểu dây chuyền màu đen, ở giữa còn có vài chiếc chuông nhỏ màu đỏ. Tựa như hoa nở giữa bụi gai.

Trong vở kịch kia, nhiệm vụ cuối cùng mà hoàng tử phải thực hiện là

hái một bông hoa hồng từ bụi gai để bày tỏ tình yêu của mình với công chúa. Tôi yêu chàng hoàng tử nhỏ rất nhiều, không nỡ cho em ấy đi hái, bởi vậy mà đành đi hái nó trước, tặng cho hoàng tử, sau đó chờ em ấy mang theo hoa tôi hái đến và tỏ tình với tôi, vậy là tốt rồi.

Em vô cùng yêu thích cái lắc chân kia, mỗi ngày đều mang theo.

Còn nói với tôi rằng, nếu ở trên giường tôi không bắt em đeo nó, không cố tình đè lên em làm loạn đến khi nào nghe thấy tiếng chuông mới thôi, thì chắc chắn em sẽ càng yêu thích.

Tôi cũng chẳng bận tâm, thậm chí còn có lần nắm lấy mắt cá chân của em để ở phía trên 'bần', tinh dịch văng tung tóe khắp chiếc lắc chân.

Sau đó em giận dùm dùm đạp tôi xuống giường.

Một thời gian sau, không tìm thấy chiếc lắc chân kia, chẳng biết đã đánh rơi ở đâu, em lục tung khắp nơi, gấp muốn khóc.

Tôi vô cùng đau lòng, ôm em vừa hôn vừa dỗ, chỉ trời chỉ đất hứa sẽ lập tức làm cho em nhiều cái khác.

Em nói không muốn, sau đó lén lút chạy đi xăm hình một mình.

Xăm ngay tại mắt cá chân, hình một chiếc vòng màu đen, xen kẽ những bông hoa màu đỏ.

Lúc trở về em lại che che giấu giấu, tôi liếc mắt đã phát hiện, nắm chân em lên xem, vết sưng tấy còn chưa tan, tôi vừa tức vừa đau lòng, nhìn em không nói lời nào.

Em ôm lấy tôi với vành mắt đỏ hoe, nói "Công chúa nàng đừng tức giận, ta đã xăm lên người hình yêu thích của nàng rồi, như vậy ta sẽ không bao giờ làm mất nó nữa."

Tôi lập tức mềm lòng.

Rất nhiều câu yêu thương chưa nói thành lời, thế nhưng chúng tôi vẫn rất hiểu nhau.

Trong bản ghi nhớ trên điện thoại của tôi suốt 3 năm qua, phần lớn đều về em.

Em thích gì, không thích gì; khẩu vị của em ra sao, em kén ăn thế nào; ngày kỉ niệm của chúng tôi; những thứ em dị ứng; những việc làm cùng nhau; bức thư tình em viết cho tôi; và cả kế hoạch cầu hôn được tôi sửa đi sửa lại,... Tôi thật sự rất yêu em.

Sáng sớm tinh mơ tôi đã cống em đi đặt nhẫn cầu hôn được thiết kế riêng, lại đếm ngược theo lịch từng ngày một, chờ đến ngày em tốt nghiệp.

Tiếc là dù chỉ còn một chút nữa thôi, tôi cũng không thể chờ.

Chương 10

Vào một chiều thu chạng vạng, tôi nhận được một phong thư nặc danh.

Bên trong có một chiếc lắc chân.

Dây đen, chuông nhỏ màu đỏ, dính vết máu khô.

Trông đầu tôi vang lên một tiếng “Ầm!”

Thậm chí lúc đó tôi đã quên mất chiếc lắc chân này, cầm điện thoại bấm một dãy số đã thuộc lòng từ lâu, tim đập “Thình thịch——Thình thịch——” liên hồi.

Cuộc gọi được kết nối nhanh chóng, thanh âm nhẹ nhàng trong trẻo của bạn trai tôi truyền đến: “Lại sao nữa rồi A Trác, có chuyện gì vậy anh?”

Tôi cố gắng giữ cho giọng nói mình bình ổn: “Bảo bối, em đang ở đâu?”

Em ấy có vẻ nghi hoặc: “Em đang học ca tối với các bạn cùng lớp, anh biết mà.”

Tôi đáp lại hai tiếng, mắt nhìn chăm chăm chiếc lắc chân dính máu trong tay mà đầu óc rối bời. Rốt cuộc đây là ai đó đùa dai, hay là giờ trò uy hiếp?

Suy cho cùng thì đôi lúc thế giới này cũng chẳng an toàn đến vậy.

Tôi do dự hồi lâu, sợ dọa đến em, lời nói còn chưa ra khỏi miệng đành phải bẻ lái: “Không có gì, chỉ là có chút nhớ em, anh đón em về được không?”

Bên kia chỗ em hơi âm ỉ, có lẽ là mở loa ngoài, âm thanh líu ra líu ríu trên ghẹo vang lên, có người kêu to: “Uầy tình cảm của Luật với bạn trai tốt như vậy à, tách ra một ngày cũng không chịu được, còn muốn đón về” và vài ba câu kiểu vậy.

Em có chút ngượng ngùng, nhưng vẫn nói “Được”, sau đó gửi địa chỉ cho tôi, đường không tính là quá xa, tôi cầm chìa khóa ra ngoài đón taxi, bảo em ở đó chờ tôi.

Khi đó tôi loạn hết cả lên, trong đầu toàn là hình ảnh của chiếc lắc chân dính máu kia, thậm chí vì an toàn mà dự định sau khi đưa em về sẽ trực tiếp báo cảnh sát.

Cho nên tôi không hề chú ý tới có một chiếc xe lặng lẽ đi sau tôi, không mở đèn xe, theo tôi đến tận chỗ đón em.

Sau đó, trí nhớ bỗng trở nên hỗn loạn, tâm trạng cứ chập chờn thay đổi, sợ hãi, tức giận cùng hồi hận cứ thế lẫn lộn vào nhau như muốn nhấn chìm tôi.

Tôi xuống xe ở giao lộ, có người vỗ vai tôi từ phía sau.

Tôi đột nhiên quay đầu lại, đó là một gương mặt trung niên rất bình thường, dáng vẻ của người Mỹ gốc Hoa, có chút quen mắt.

Hắn ta nở một nụ cười dữ tợn với tôi.

Tôi giật mình, những ký ức gần như đã quên đi lập tức quay trở lại.

Như tôi đã nói, thế giới này không phải lúc nào cũng an toàn như vậy.

Năm 7 tuổi, tôi từng bị bắt cóc.

Theo thăm vấn của cảnh sát khi ấy, đó là một vụ bắt cóc tổng tiền của những kẻ tưởng bình thường nhưng lại có gan to bằng trời.

Bởi vì trong nhà tôi có tiền.

Cụ thể ra sao thì hồi ấy tôi vẫn chưa nhận thức rõ được, chỉ biết là bọn bắt cóc đòi một số tiền, gia đình tôi liền trực tiếp giao đến, đương nhiên cũng báo cảnh sát.

Tên bắt cóc có lẽ cũng choáng, đại khái là không nghĩ rằng bọn hắn trói được một đứa 'đáng giá' đến vậy, thế nên lại đòi thêm một khoản tiền nữa.

Lúc đó, tôi bị nhốt trong căn phòng nhỏ đã gần một ngày, bị đánh thuốc mê ngủ mê mết, mới vừa tỉnh lại một lát, không có gì ăn, chỉ uống một chút nước. Trong phòng không chỉ có mình tôi mà còn có một tên nhóc nữa đang ngủ. Tôi lặng lẽ mò mẫm mà đá cậu ta tỉnh dậy, cậu ta xoa đầu đứng lên, không kêu khóc cũng chẳng quạu phá, cậu ta đeo một đôi kính nhỏ nhắn, thoát nhìn cũng trạc tuổi tôi.

Đây chính là tên sau này có quan hệ thân thiết với tôi, còn cho rằng tôi đã 'quấy rối tình dục' cậu ta, L.

Ở bên ngoài, bọn cướp ồn ào thương lượng việc chia tiền chuộc, thậm chí còn đề cập rằng khi chúng lấy được tiền rồi sẽ vút hai đứa tôi tại đây hoặc dứt khoát giết diệt khẩu. Hai đứa tôi vẫn luôn bị giam trong phòng mà không hề bị trói, bọn chúng chỉ lục soát khắp người rồi lấy đi chiếc đồng hồ đeo tay có thể gọi điện của tôi, căn bản là không thèm để mắt tới hai thằng nhóc con.

Có một con chip định vị được giấu trong đế giày của tôi.

Tôi nhỏ giọng nói chuyện này cho L, nói rất nhanh thôi sẽ có người đến cứu chúng ta, cậu không cần phải sợ.

Chẳng biết thế nào mà lúc ấy tôi cảm thấy cậu ta đang sợ hãi.

Tuy rằng sau đó L an ủi tôi rằng, quả thực cậu ta rất sợ, nhưng càng sợ sẽ càng bình tĩnh hơn, cho nên biểu hiện của sợ và không sợ giống nhau.

Tôi tin lời nói ảo diệu này của cậu ta.

Hơn nữa tôi nghi ngờ cậu ta là con robot giả dạng trẻ con.

L nghe tôi nói xong, gật gật đầu, cả hai cùng nín thở trong căn phòng tối mờ, không dám phát ra tiếng động, cánh cửa bọc sắt có một kẽ hở nhỏ nhìn ra, thấy được cái chốt có dây xích quấn quanh, ánh đèn yếu ớt chiếu qua những vết nứt vào phòng.

L lặng lẽ nhìn xung quanh, dùng khẩu hình miệng ra hiệu với tôi.

Tim tôi như muốn bật ra khỏi cổ họng, tôi cố chịu đựng không phát ra tiếng cùng cậu ta mò đến chiếc khóa sắt lớn bên cửa sổ, ngồi xổm xuống, giúp cậu ta lấy đà đập lên người tôi. Cậu ta tháo mắt kính xuống, lách cách một tiếng gõ chân kính ra, sốt sắng liếc mắt nhìn ngoài cửa sổ rồi dựa vào tường đứng lên, dùng chân kính chọc vào lỗ khóa đối diện.

Đại khái là chưa đầy một phút sau, khóa mở, L tháo khóa và nhẹ nhàng mở cửa sổ. Bả vai tôi buông lỏng, cậu ta chống bệ cửa nhảy lên, duỗi tay ra kéo tôi lên.

Tôi: “.....”

Thật sao chời, dễ dàng như vậy?

Sao chẳng giống với tình tiết trong phim thế?

L bảo tôi để lại chiếc giày có gắn chip định vị, nói trên người cậu ta cũng có thiết bị định vị, tín hiệu còn mạnh hơn chút.

Chúng tôi nhảy ra ngoài cửa sổ, đó là ở tầng 2, có hơi cao, lúc tôi nhảy xuống còn bị trật mắt cá chân, L hình như cũng bị thương. Thế nhưng cả hai đều không gây ra tiếng động, mò mẫm nơi rừng sâu núi thẳm mà lao đảo tháo chạy, cậu ta cầm mắt kính chạy hoảng loạn chạy khắp nơi, cuối cùng cũng tìm được chỗ có tín hiệu.

Sau đó tôi trơ mắt nhìn cậu ta mở ra một màn hình điện tử trên mắt kính, bắt đầu ấn số gọi điện cho cảnh sát.

Chúng tôi tìm được một bãi đất trống không có cây cối, tầm nửa giờ sau, máy bay trực thăng đến.

Vụ án bắt cóc với số tiền chuộc khổng lồ mà con tin lại tự mình chạy trốn này nhanh chóng đi đến kết thúc.

Bọn cướp bị cảnh sát lần theo chip định vị tôi để lại mà tóm lấy, điều tra kết án rồi ngồi tù.

Về sau tôi thỉnh thoảng nghe người nhà ý tứ nói rằng sẽ tìm người khiến lũ kia ở trong tù nếm trải vị đắng.

Tôi chỉ thực sự nhìn thấy rõ bọn cướp ấy một lần khi ở tại tòa án.

Mà một trong số đó hiện đang đứng ngay phía sau tôi, nở nụ cười dữ tợn.

Chương 11

Nhưng tôi đã không còn là thằng nhóc bảy tuổi chẳng có sức phản kháng nữa.

Sau vụ bắt cóc đó, tôi đã rèn luyện kỹ năng phá khóa và võ thuật trong nhiều năm, không chút do dự quay người lại nắm lấy cổ tay hắn ta quật ngã, khiến tay hắn bị trật khớp.

Hắn khom người trên đất, thống khổ gầm lên: “Đ* mẹ mày! Chúng mày ngồi trong xe xem kịch à??? Còn không mau bắt thằng nhãi con này lại!!!”

Trước mắt tôi chợt lóe lên ánh đèn xe, tôi bất ngờ không kịp đề phòng, theo bản năng lấy tay che mắt.

Sau đó tôi nghe thấy bên tai mình có gì đó vụt qua với tốc độ cực nhanh. Có người hét to: “Đứng yên đó! Không được nhúc nhích!”

Tôi ý thức được đó là cái gì, thân thể không kiềm chế được mà run rẩy, hô hấp trở nên gấp gáp, đại não vang lên ong ong, chậm rãi đưa hai tay qua đầu.

Có ba tên khác trên xe, một người cầm trên tay khẩu súng.

Hắn vừa mới nổ súng.

Hai tên còn lại từ từ cầm dây thừng và bao tải áp sát về phía tôi, một tên trói dây thừng quanh người tôi, tên kia đến đỡ tên đang nằm trên đất dậy.

“Mẹ nó thẳng khốn kiếp!” Tên kia được đỡ dậy, ôm tay, hung hăng đập một cước vào bụng tôi, tôi không chịu được mà ngã xuống mặt đất, sợi dây thừng đang trói cũng tuột ra.

Shhh.

Trong nháy mắt bụng đau âm ỉ đến tê dại, răng va đập vào môi, mùi máu tanh lan trong miệng.

“Được rồi, trói lại trước đã rồi đập nó sau! Đừng để bị phát hiện!” Tên kia cầm dây thừng ngăn hẳn ta lại đi về phía tôi. Miệng còn hùng hục hổ hốt: “Mẹ nó mày nổ súng làm đ*o gì! May mà đường ở đây ít người!”

Tình huống trước mắt cùng nỗi đau đớn chiếm cứ lấy toàn bộ lực chú ý của tôi.

Cho nên tôi quên mất mục đích của chuyến đi này.

Ngay khi tôi còn đang choáng váng, một cái thùng rác bằng sắt bị đập bay ra từ con hẻm phía sau tôi, đập mạnh vào tên đang cầm dây thừng trói tôi, khiến hắn ngã nhào xuống đất, mớ hỗn độn bên trong ngổn ngang khắp nơi.

Một cánh tay dùng sức kéo tôi từ dưới đất lên, dẫn tôi vào con hẻm, chạy thục mạng về phía trước.

Cơn gió rít dữ dội bên tai, chấn động khiến măng nhĩ đau đớn.

Phía sau có tiếng người cùng xe đuổi theo, âm thanh lộn xộn xen lẫn với tiếng chửi bới kiểm chế, thậm chí còn có viên đạn xẹt qua người chúng tôi.

Chúng tôi không dừng lại, hoảng tử nhỏ của tôi kéo tay tôi không

nói lời nào, nghiêng chặt răng, mặt tái mét, cùng tôi chạy trong con hẻm kéo dài tứ phía.

Tôi chẳng kịp nghĩ gì, chúng tôi thật giống một đôi uyên ương đang liều mạng bỏ trốn.

Địa hình nơi đây xa xôi, chúng tôi chưa đến thăm nhiều, đến khi phản ứng lại thì đã chạy vào ngõ cụt.

Những kẻ đuổi phía sau ngày càng mất đi dấu vết của chúng tôi dưới sắc trời đang dần mờ tối. Ánh sáng chói lòa từ đèn pin cầm tay lần lượt chiếu vào những ngõ nhỏ.

Tôi cũng không biết khi đó mình đã nghĩ gì.

Nỗi sợ hãi cuộn trào thúc đẩy sự tiết adrenaline*, mà tình yêu cùng tuyệt vọng lại khơi dậy trong tôi nhiệt huyết và can đảm.

(Adrenaline* có tên khác là Epinephrine, là một hormon được giải phóng khỏi tuyến thượng thận. Adrenaline trong cơ thể sẽ tăng tiết khi con người có cảm xúc sợ hãi, giận dữ hoặc đam mê thích thú. Sự tăng tiết Adrenaline giúp cơ thể chống lại những phản ứng nguy hiểm, có hại đến cơ thể.)

Trong nháy mắt, tôi nhận ra rằng kỳ thực con người có đủ sức mạnh để chiến thắng nỗi sợ hãi cái chết.

Cuối con hẻm này có một ngã ba nhỏ, khuất trong bóng tối không đèn điện, tôi giấu em ở đó, bảo em đừng lên tiếng, không được đi ra.

Em gắt gao níu lấy tay tôi, mắt đỏ hoe và không ngừng lắc đầu, sắc mặt em trắng bệch, từng giọt nước mắt rơi xuống.

Em cho tôi xem nhật kí liên lạc trong điện thoại, em đã gọi cảnh sát

trước đó rồi.

Nhưng dù cho cảnh sát có hành động nhanh đến đâu, họ cũng không thể nhanh hơn những tên cướp đang cách đó mấy chục bước chân.

Cổ áo của em có máu, một viên đạn đã xẹt qua xương quai xanh của em khi chạy, để lại một vết thương ghê người. Máu chảy ra, nhuộm đỏ cả mắt tôi.

Tôi cứng rắn gỡ tay em ra. Tôi biết tính em, từ trước đến nay chưa bao giờ làm trái ý tôi, đặc biệt là khi tôi vô cùng kiên quyết.

Tôi dùng sức nắm tay em một chút, nói với em không sao đâu, chờ tôi quay lại đón em.

Tôi nói: “Đừng sợ, hoàng tử nhỏ, lần này đến lượt ta trở lại đón em.”

Nhưng tôi đã thất hứa.

Tôi lợi dụng trời tối mà mò mẫm vào lề hẻm bên cạnh để ẩn thân, đợi một tên nào đấy đến rồi bất thành lình gây khó dễ, chân ngáng xuống dưới khiến hấn mất cân bằng, cùi chỏ mạnh mẽ thúc vào bụng hấn, hấn lao đảo lúi lắt, loạng choạng và phải một tên khác.

Tôi quay đầu chạy ra ngoài.

Có lẽ tôi đã chạy qua bốn hoặc năm cái ngõ nhỏ ngược hướng với nơi em ấy ẩn náu, rẽ vào bảy, tám ngách giống nhau, sắc trời tối om cùng ánh đèn mờ mờ, những ngõ rẽ sâu tít không thấy điểm cuối như ẩn giấu con quái vật hắc ám đang âm thầm mở lớn miệng ăn tươi nuốt sống con mồi.

Tôi chạy quá mức kịch liệt, thậm chí còn loáng thoáng nghe thấy tiếng còi cảnh sát, nhưng tôi chẳng rõ đó có phải là hiện tượng ù tai sau khi bị sung huyết* hay không.

Tầm mắt bắt đầu trở nên mơ hồ, ánh đèn le lói chất chồng lên nhau. Đường như mấy kẻ đuổi theo tôi thô bạo chửi thề cái gì đó, và một cơn đau đớn đột nhiên truyền đến chân trái tôi, tôi lao đảo ngã quỵ xuống đất.

Những tên đó mau chóng đuổi tới, sau lưng tôi có cơn gió thổi qua, tiếp đó là đầu đau dữ dội, mắt tối sầm lại, lập tức bất tỉnh.

Ý niệm cuối cùng mà tôi gặt gao nhớ kỹ trước khi rơi vào trạng thái hôn mê là:

— tuyệt đối không thể để bọn họ phát hiện ra em ấy.

Chương 12

Những chuyện sau đó, đúng y như tôi “nhớ”.

Tôi gặp phải cướp bóc, được lực lượng cảnh sát cứu, rơi vào hôn mê, rồi bị đưa đi bệnh viện điều trị, gia đình sau khi nhận được thông báo liền đón tôi về nhà, chuyển đến một bệnh viện tư nhân ở Trung Quốc, sau khi xuất viện thì chuyển vào làm việc cho công ty của nhà.

Từ đầu đến cuối, chẳng ai nói cho hoàng tử nhỏ đang trốn trong con hẻm kia một câu, rằng liệu công chúa có đến đón em hay không.

Tôi đã quên mất 3 năm cùng em chung sống ở nước ngoài, dùng kiến thức mình từng tiếp xúc ở bên đó mà thôi miên tiềm thức chính mình trong thời gian hôn mê dài đằng đẳng, đem những ký ức liên quan đến em và những hiểm nguy nhất vào căn phòng nhỏ bên trong đại não, sau khi tỉnh lại ở bệnh viện, ký ức của tôi đã xuất hiện 3 năm đứt gãy.

Mỗi ngày, tôi sống một cuộc sống bình thường và nghĩ mình 24 tuổi. Cũng giống hầu hết người khác, tôi đi làm, tan tầm, tập gym và giải trí. Chỉ khi bắt đầu từ ba tháng trước, thỉnh thoảng vào đêm khuya, tôi nhận được một dãy số lạ. Giọng nói bên kia điện thoại trong trẻo êm tai, giống hoàng tử nhỏ được sống an nhàn hạnh phúc trong truyện cổ tích.

Người ấy nói: “Em rất nhớ anh.”

Người ấy nói: “I’m here, princess.”

Đó là “chìa khóa” tôi đưa cho em.

Một cái duy nhất có thể mở căn phòng nhỏ tối tăm bên trong não tôi.

Ký ức của 3 năm ấy cứ thế như cơn sóng dạt dào nhấn chìm tôi.

Hoàng tử vừa đọc thần chú, nàng công chúa đang ngủ say của chàng liên tỉnh dậy.

Mỗi đêm được khơi gợi lại ký ức tôi đều tìm đến em, cùng em hôn môi, ôm ấp, làm t*nh. Dem tình yêu bị chính mình gắt gao đè nén xuống mà phát tiết trên người em, không giữ lại chút nào, ôm em, nói yêu em.

Em là người tình trong đêm tối mà tôi đã giấu kín.

Chỉ là tôi không ngờ rằng, quá trình thôi miên vừa nhanh vừa sâu đã ảnh hưởng tới trí nhớ và khả năng phán đoán của tôi. Khi ôm em, đi cùng với yêu thương chính là nguy hiểm và sợ hãi.

Tôi ‘mắc kẹt’ trong ký ức về sự việc khủng khiếp kia, và tôi tin chắc rằng vòng tay của mình là nơi an toàn duy nhất và cuối cùng, đêm đen đâu đâu cũng thấy những đôi mắt đang theo dõi, chúng như hồ rình mồi, nhìn chăm chăm hoàng tử nhỏ của tôi.

Tôi giấu em đi, tuyệt đối không thể để người khác phát hiện ra em.

Một năm trước, tôi giấu em ở con hẻm đổ nát và tăm tối; một năm sau, tôi giấu em ở căn phòng nhỏ trong đại não.

Vì vậy, mỗi đêm sau khi chúng tôi gặp lại nhau, tôi lại tự thôi miên mình sau cái ôm chia tay, xóa nhòa ký cuộc gọi và ‘nhấn chìm’ em vào sâu trong ký ức.

Chỉ cần tôi không nói ra, sẽ không ai có thể biết được em ở đâu.

Chỉ cần tôi không để cho mình nhớ đến em, sẽ mãi mãi không nói ra.

Thế nhưng tôi rất nhớ em.

Sâu thẳm trong tâm thức tôi, thực sự rất nhớ, rất nhớ em.

Bản năng bảo vệ em cùng khao khát quá đỗi mãnh liệt không ngừng giằng co tranh đấu, tôi chỉ có thể lén lút dành ra một khoảng trống nhỏ trong trận chiến này để ghi nhớ em, dùng những lời lẽ rối rắm, thống khổ, giãi dụa cùng ngọt ngào.

Một ngày vào ba tháng trước, em trở về nước và tìm được tôi tại một quán bar, kéo chặt tôi với đôi mắt đỏ hoe và đọc câu 'thần chú' thứ nhất.

Em nói: "Ta tới tìm nàng, công chúa."

Em nói: "I'm here, princess."

Tôi nhớ lại mọi thứ trong hỗn loạn, liều mạng đưa em đi thuê phòng.

Tôi ôm em hôn môi, cùng em làm t*nh, em ở trong lồng ngực tôi khóc nức nở, tôi kể em nghe tất cả mọi chuyện, kể cả việc thôi miên bản thân, về chiếc "chìa khóa" có thể đánh thức tôi, và cả tình yêu cùng nỗi nhớ mà tôi kìm nén.

Lúc đó, tôi biết rõ tiềm thức của mình nảy sinh nhiều rối loạn, tôi đứng dưới ánh mặt trời, nhưng lại không có cách nào thuyết phục bản thân rằng mình đã được an toàn, những kẻ đó lại bị giam vào tù rồi. Tôi viết cho em những câu 'thần chú' để đánh thức tôi khỏi sự tự thôi miên, bảo em giao nó cho một bạn học của tôi ở nước ngoài,

một bác sĩ tâm lí họ Tân.

Tôi cài đặt thiết bị nghe lén trong điện thoại rồi đưa file nghe cho em.

Tôi ôm em nói xin lỗi, chỉ khi làm cho tôi chủ động nhớ lại vào ban ngày và tiếp nhận tất cả những việc này, tôi mới có thể tìm thấy cân bằng trong tiềm thức rối loạn, hoàn toàn lấy lại lí trí mà tỉnh lại.

Em dựa vào ngực tôi ngoan ngoãn gật đầu, cuối cùng vành mắt đỏ lên mà hỏi tôi: “Nếu như mãi mà anh không nhớ lại được, em quá nhớ anh thì phải làm sao?”

Tôi hôn lên mi mắt em: “Vậy em hãy cầm lấy chiếc chìa khóa ấy, tới đón anh.”

Đó là câu thần chú, đó là chiếc chìa khóa, là khởi đầu của mọi thứ, là lời hứa cuối cùng vẫn chưa thể thực hiện, và là những lời thì thầm thương yêu khi chúng tôi quấn quít bên nhau giữa đêm khuya.

Tôi đã để lại hai gợi ý nhớ lại cho bản thân.

Một cái là ở chỗ bác sĩ Tân, người trên đại học chuyên nghiên cứu về tâm lí học và những vấn đề tâm linh, những thuật thôi miên nhỏ mà tôi học được là từ anh ta. Anh ta đã về Trung Quốc từ sớm và đều quen biết đám bạn bè trong nước của tôi, nếu tôi cảm thấy chính mình có vấn đề gì về tâm lí, bọn họ cũng không cần suy xét sẽ bảo tôi tới chỗ của bác sĩ Tân. Anh ta ám chỉ tôi “Báo cảnh sát” và “Cậu thực sự muốn nhớ lại sao?”, khiến tôi bắt đầu chân chính đưa ra quyết định, còn thật sự nghiêm túc tìm biện pháp để lấy lại trí nhớ của mình.

Sau đó, tiềm thức của tôi nhận được ám chỉ, tôi bắt đầu ghi lại những việc cụ thể đã nảy sinh vào bản ghi nhớ (a.k.a những lần lăn giường). Đồng thời trong lúc bị thôi miên vào ban ngày, tôi cố ý để cho bản thân phân tích và suy nghĩ, thông qua cách giả vờ làm hại

đến mình mà làm cho em ấy xuất hiện trong tầm mắt tôi.

Gợi ý thứ hai được tôi để lại cho chính mình, sau mỗi lần gặp mặt đều lưu lại dấu vết của người yêu (ý anh Trác là cái quần lót trắng ó =))), nhắc nhở tôi về sự tồn tại của em.

Tất nhiên, tôi chẳng bao giờ nghĩ rằng dù tôi mất trí nhớ nhưng người yêu vẫn luôn như cũ nghe lời tôi, mỗi lần đều nói được vài câu đã lên đến tận giường, mặc sức tôi giày vò em, chụp hình hay ghi âm cũng không có chút phản kháng uất ức nào.

Vì thế em ở trong bản ghi nhớ của tôi biến thành nhân vật chính hạnh phúc của 'tiểu thuyết người lớn'.

Trí nhớ của tôi cuối cùng cũng được 'sắp xếp' lại.

Hai mươi tư tuổi tôi không thấy tắm hơi, hai mươi bảy tuổi trở về, còn mang theo một người bạn trai ngọt ngào như mật.

Tôi quang minh chính đại kéo người vào phòng ngủ ôm, thỉnh thoảng hôn một cái, khỏi phải nói trong lòng dễ chịu đến nhường nào.

Nhưng tôi vẫn còn băn khoăn việc tôi không thể trở về đón em vào một năm trước, nói bóng nói gió mà thận trọng hỏi, chỉ sợ nhắc lại khiến em tủi thân đau lòng.

Em thành thật nằm trong lòng tôi, hỏi gì đáp nấy.

—

Đúng rồi cảnh sát đến rất nhanh chóng nha.

Những người kia đều bị bắt lại, sẽ không được thả ra nữa.

Bọn chúng chính là mới ra tù! Thú nhận muốn trả thù anh!

Nói là đã theo dõi chúng ta hơn nửa tháng, còn lấy cái lắc chân kia để đe dọa anh!

Em trở về kể cho ba mẹ, họ vừa tức giận vừa sợ hãi nên đã tìm vài luật sư để kiện chúng.

Hở? Trong nhà biết anh nha, biết từ lâu rồi, em với bạn trai có chuyện lớn như vậy thì làm sao không biết.

Em về nước vẫn phải nhờ quan hệ của gia đình mới tìm được anh đó. Hả? Anh muốn gặp cha mẹ em á, được thôi vậy tìm thời gian rảnh đi nha.

Vết thương không đau nữa rồi, khi đó chỉ là một vết cắt rất nông thôi.

Em đến bệnh viện thăm anh ở nước ngoài...Bốn ngày anh đều không tỉnh lại, đầu quấn đầy băng vải. Bọn họ còn nói trên chân anh có lỗ đạn.

Không khóc.

Á...Vậy em có khóc một chút, anh không tỉnh lại, em sợ làm phiền anh nên ngồi xổm trước cửa lén lút khóc.

Bây giờ anh đỡ vẫn được nè.

Em không tức giận mà. Em biết không phải anh cố ý không đến đón, vậy em đến đón anh là được rồi!

Thì, công chúa của em, đương nhiên em cưng chiều.

Dạ, em cũng yêu anh.

Mẹ nó người yêu tôi cũng quá ngọt rồi!

Chương 13

1.

Sống chung.

Theo yêu cầu mãnh liệt của tôi, người yêu tôi ngoan ngoãn từ tầng dưới chuyển lên.

CMN.

Hóa ra sống chung với người yêu lại tuyệt vời đến vậy, thực sự là hơn một năm nay đều trở nên vô ích.

Người yêu tôi, ra được phòng khách vào được phòng bếp, buổi tối còn có thể làm ấm giường.

Trước khi ngủ chúng tôi còn có thêm một hoạt động.

Những đêm người yêu tôi không muốn làm chuyện đó, tôi đều tỏ vẻ sẵn sàng cùng thấu hiểu, chẳng bao giờ lộ ra một chút ý tứ cưỡng ép nào.

Sau đó tôi sẽ ôm em, kể chuyện cho em nghe để dỗ em ngủ.

Nội dung câu chuyện nằm trong bản ghi nhớ trên điện thoại của tôi, tiểu hoàng văn kể về cuộc sống sinh hoạt đầy hương sắc vẫn được tác giả là tôi đăng tải dài hạn.

Tôi đọc mà xúc động, tình cảm trào dâng.

Kinh nghiệm cho thấy, người yêu tôi chưa bao giờ thành công trong việc nghe hết 'câu chuyện', em sẽ lấy đi điện thoại rồi bỏ lên người tôi, cung cấp cho tôi tài liệu thực tế mới.

À đúng rồi, em đã trả lại cho tôi chiếc điện thoại tôi từng có ở nước ngoài.

Chính là vì bên trong bản ghi nhớ còn có kế hoạch cầu hôn kia.

Lúc đưa nó cho tôi, mặt em đỏ rần, ấp úng nói đã lén lút lấy nó khi vào bệnh viện thăm tôi, bởi vì em biết tôi đã ghi chép chuyện của chúng tôi trong đó, sợ tôi không nhớ lại được sẽ xóa đi.

Tôi hỏi em đã xem qua nội dung bên trong rồi à.

Giọng em càng nhỏ hơn, lúc sau mới nghe thấy một tiếng "Không" âm ờ trong cổ họng.

Tôi biết em nói dối, nhưng tôi cũng chẳng vạch trần.

Bởi vì tôi đã tỉnh lại một lần khi còn ở trong bệnh viện cấp cứu.

Ý thức tôi lúc ấy không rõ ràng, vì quá sợ hãi mà bắt đầu tự thôi miên sâu sắc, còn vật lộn ghi lại những gợi ý giúp đánh thức tôi khỏi sự thôi miên vào bản ghi nhớ.

Mật khẩu khóa chỉ có hai chúng tôi biết.

Rất tốt, xem thì cứ xem, nhìn nhiều chút, thường xuyên ôn lại tình cảm ngọt ngào có lợi cho mối quan hệ ổn định của vợ chồng.

Àiii, chỉ là kế hoạch cầu hôn phải được suy nghĩ lại rồi.

2.

Cầu hôn.

Tại một lần tụ tập cùng bạn bè, vẫn là ở bể bơi nằm úp sấp quen thuộc kia và có đông đảo 'hồ bằng cầu hữu'.

Chẳng qua 'cảnh còn người mất', rốt cuộc cũng không có ai dám nói với tôi "ban ngày ban mặt thì có sao đâu, bên kia vẫn có phòng".

Không phải là tôi cầu hôn, tôi mắc chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế, bản kế hoạch mới kia còn chưa được sửa cho tốt đâu, là em ấy cầu.

Nhẫn là đôi mà tôi đã đặt làm ở nước ngoài trước đó, em đã trực tiếp lén lút lấy giấy chứng minh thư của tôi đi lấy về. Mẫu dành cho nam đều rất đơn giản, có khắc chữ bên trong, của em là "Prince", của tôi là "Princess".

Không biết em lấy bộ trang phục mặc trong vở kịch kia ở đâu, tay trái cầm lấy chiếc kiếm trên thắt lưng, tay phải cầm một bông hồng —theo vở kịch thì hoàng tử nhỏ đã hái bông hồng từ bụi gai để tỏ tình.

Em như hoàng tử nhỏ cao quý bước ra từ truyện cổ tích, quỳ một chân xuống trước mặt tôi.

Hoàng tử nhỏ gơ bông hồng lên, bày tỏ tình yêu to lớn với tôi.

Tôi càng nghe càng thấy quen tai, má nó đây chẳng phải là lời thoại mà hoàng tử tỏ tình với công chúa trong đoạn cuối của vở kịch kia sao?

Tôi cảm thấy người yêu tôi thành thạo hơn tôi nhiều.

Bây giờ tôi hận không thể xuyên thành nàng công chúa trong vở kịch ấy, rộng ác hay không ác cái quái gì, quay đầu lại hôn hoàng tử nhỏ rồi rước về nhà đi.

Lời thoại của hoàng tử nhỏ nhanh chóng kết thúc.

Em nói lời cuối: "So I'm here, princess."

Em dừng lại một chút rồi thêm vào một câu mà kịch bản gốc không có, là tấm phong nền để tôn lên nhân vật chính của ngày hôm nay: "Vậy công chúa, nàng có nguyện ý kết hôn với ta không?"

Anh nguyện ý anh nguyện ý, đừng nói kết hôn, kể cả sinh con cho em, anh đều nguyện ý.

Giả dụ, thủ pháp tu từ, tôi là đàn ông, không thể sinh.

Em thấy tôi gật đầu, mỉm cười nhìn tôi với đôi mắt sáng ngời.

Em ngậm vành hồng trong miệng, lấy nhẫn ra đeo vào ngón áp út của tôi.

Tôi sắp bị vẻ đẹp trước mắt làm cho bất tỉnh. Cái gì gọi là người đẹp hơn hoa, đây, chính là đây!

Có rất nhiều người xung quanh, tất cả đều huyết sáo trên ghẹo.

Không được, tôi lảo bảm trong lòng, mà không thể 'cứng', mà không thể 'cứng', mà không thể 'cứng'.

Tôi miễn cưỡng tỉnh táo lại.

Chiếc nhẫn không đeo vào được, hơi nhỏ, lấy nhầm rồi.

Em có chút xấu hổ, muốn lấy chiếc khác.

Tôi đem người kéo lên ôm vào lòng, nhận lấy chiếc nhẫn nhỏ kia rồi dùng răng cắn chặt, nắm lấy ngón tay em duỗi về phía miệng.

Em thuận theo sức lực của tôi, ngón áp út xuyên qua nhẫn luồn vào miệng tôi, tôi dùng miệng đeo cho em, lúc lui ra còn hôn một cái lên tay em.

Em cắn môi dưới ngẩng đầu nhìn tôi, miệng vẫn ngậm lấy hoa, trong ánh mắt đều là ý cười rạng rỡ.

Sắc đẹp bùng nổ, tôi 'cứng' rồi.

Nhưng tôi vẫn nhịn, nhịn đến khi em cầm chiếc nhẫn khác lên, kiên quyết quỳ xuống một lần nữa, lấy bông hoa xuống, học bộ dáng của tôi mà ngậm chiếc nhẫn đeo cho tôi.

Không, bảo bối à, em có thể đứng lên không.

Má nó tư thế quỳ này cũng quá giống bình thường khi em 'dùng miệng' giúp anh rồi, xong, lại càng 'cứng'.

Tôi cố gắng thoát ra khỏi đám hồ bằng cầu hữu đang huyết sáo hò reo.

Kéo người yêu tôi vào căn biệt thự hai tầng bên cạnh giữa thanh thiên bạch nhật.

Buổi tối lúc ra ăn cơm, tôi phát hiện tên nhóm Wechat đã bị bọn họ đổi thành "Câu lạc bộ ban ngày tuyên dâm", không khí thảo luận sục sôi ngất trời.

.....

Không đúng, các người như vậy thật sự không sợ bị mời đi uống trà à?

3.

Lĩnh giấy chứng nhận.

Giấy chứng nhận kết hôn của nước ngoài rất đẹp.

Tôi đóng khung nó rồi treo lên bức tường phía trước phòng khách, đảm bảo bất cứ ai bước vào đều có thể nhìn thấy, nghênh đón một cơn sóng ập thẳng vào mặt, chấn động tại chỗ.

Người yêu, không, bây giờ là vợ tôi, thần thần bí bí kéo tôi đi chụp ảnh cưới. Là phong cách quý tộc phương Tây ngày xưa.

Nghe nói còn là do L giới thiệu.

Em lại trở thành một chàng hoàng tử nhỏ xinh đẹp cao quý, sau đó ôm tới cho tôi một chiếc váy cổ điển châu Âu màu đỏ.

Tôi, Trác Tế, dù tôi có 'cong' thành nhang muỗi thì vẫn là đàn ông, tôi không thể....

Tôi đã mặc nó.

Đừng hỏi, hỏi là vợ sẽ bấu môi tủi thân.

Đại trượng phu có được dẫn được, giúp vợ vui vẻ thì cải trang thành nữ có là gì đâu.

Mẹ nó.

Vấn đề là sao cái váy này có thể bó sát như vậy được??

Tôi suýt tắt thở.

Chụp xong.

Tôi cảm giác ngực và eo mình bị 'xẹp' đi ít nhất 3cm.

Tôi cũng chẳng dám coi thường sự cố chấp của phụ nữ trong việc theo đuổi cái đẹp nữa.

Về đến nhà tôi nằm bẹp trên giường rên rỉ, vợ tôi lại gần xoa xoa vùng bụng và ngực bị bóp nghẹt của tôi với vẻ mặt lo lắng đau lòng.

Kết quả là xoa đến 'cứng'.

Em quay đầu lại nhìn tấm ảnh cưới chụp tôi mặc váy được treo trong phòng ngủ, rồi nhìn tôi, lại nhìn xuống 'túp lều' giữa chân tôi.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của em đỏ lên, bỗng nhiên tắt đèn rồi bắt đầu lần xuống dùng miệng giúp tôi.

CMN.

Tôi không có cách nào miêu tả mình đã hạnh phúc đến nhường nào trong hơn một tiếng qua.

Khí thế vợ tôi quá dữ dội, cực kỳ chủ động, tự mình khuếch trương thật tốt, bám tay tôi cười lên mà bắt đầu di chuyển, vùi đầu vào cổ tôi vừa hôn vừa liếm, cuối cùng trực tiếp hút tôi đến xuất ra, trước mắt đều là màu trắng xóa.

Tôi dễ chịu muốn bùng nổ.

Thật sự, sớm biết rằng mặc váy có thể khiến vợ tôi kích động như vậy, tôi bằng lòng mặc váy hàng ngày để 'làm' em.

Vậy mà tôi còn đại nghịch bất đạo mà nói rằng sẽ không mặc loại váy này.

Chẹp, thật thơm ngon.

Vợ tôi chọn một bức ảnh yêu thích nhất rồi treo nó ngoài phòng

khách.

Là bức em mặc bộ quần áo hoàng tử màu đen, đội một chiếc vương miện nhỏ trên đầu, quỳ một gối xuống, bàn tay hướng về phía tôi, trong tay chứa đầy những vì sao nhỏ bé mà em hái xuống cho tôi.

Tôi mặc váy ngồi giữa biển hoa đối diện em, đội tóc giả, nở nụ cười lưu manh.

Biển hoa với sao là photoshop, một trong những quà cưới L tặng chúng tôi.

Quà cưới của thằng nam, xem như tôi được mở mang tri thức, quả nhiên là danh bất hư truyền

Chương 14

4.

Gặp phụ huynh.

Tôi ôm vợ, cầm giấy chứng nhận kết hôn rồi ngạo nghễ trở về nhà chính.

Về đến nhà chuyện đầu tiên làm là đập giấy chứng nhận xuống trước mặt bố mẹ tôi, ôm vợ hôn một cái, hãnh diện.

Về mặt mẹ tôi một lời khó nói hết, nhìn vợ tôi, biểu cảm kiểu “Đứa nhỏ tốt thế này sao lại không có mắt mà nhìn trúng thẳng quý sứ nhà mình”. Bố tôi ở bên cạnh cũng gật đầu.

Vợ tôi, cũng giống như lần đầu chúng tôi gặp mặt, thích cười và rất nhiệt tình, bố mẹ tôi vô cùng thích em, liên tục gấp đồ ăn vào bát em.

Quả nhiên là em không thể ăn hết, rồi cũng vào hết bụng tôi.

Tôi ăn no xong, vì vợ thích cơ bụng mà mặc áo ba lỗ chạy ra ban công nhỏ phòng mình chống đẩy, để em ở phòng khách nói chuyện cùng bố mẹ.

Không, chủ yếu là vì tôi ngồi đấy cũng chẳng thể chen miệng vào được.

Một lúc sau, vợ tôi đi lên, cầm trên tay áo ngủ của tôi.

Tôi nắm lấy cổ tay kéo người vào lòng, ôm em trên thảm trải sàn lăn lộn, cười hì hì hôn em, nói chỉ trong chốc lát như vậy mà đã nhớ em rồi.

Em mặc kệ tôi quậy phá, toàn tâm toàn ý cầm áo ngủ khoác lên cánh tay trần của tôi.

Tôi nói anh không lạnh, anh 'vận động' mà.

Em lườm tôi một cái.

Được thôi, vậy anh đây liền lạnh.

Tôi hỏi vợ có muốn ngồi lên người tôi ngắm tôi chống đẩy hay không.

Em nói chú dì còn đang ở dưới, mặc quần áo tử tế cho tôi, hôn tôi một cái rồi lại chạy xuống lầu.

Bố mẹ thân yêu của con.

Chúng con cũng không phải sẽ đi ngay, đã hơn mười giờ rồi sao hai người còn lồi kéo vợ con nói chuyện vậy chời?

Hai người không có cuộc sống về đêm, nhưng con có nhá. Con sâu đến chết mất thôi.

Ở lại mấy ngày, tôi đi gặp một cặp phụ huynh khác.

Vợ bảo làm gì tôi làm nấy, ngoan ngoãn ngồi ở đó ra vẻ đáng thương.

Thật ra bố mẹ vợ rất hòa nhã, họ hỏi một chút về cuộc sống sinh hoạt hàng ngày của chúng tôi, còn hỏi thăm sức khỏe bố mẹ tôi.

Vòng xã giao trong lĩnh vực kinh doanh luôn kì lạ như vậy, thế gia vọng tộc* thật ra đều quen biết.

(*những gia đình, dòng họ có danh tiếng và được trọng vọng trong xã hội)

Hình như bố mẹ vợ tôi còn lợi hại hơn chút, bởi vì họ biết trưởng bối trong nhà L.

Nói thật, tôi vẫn cho rằng L chui ra từ kẽ đá.

Mẹ vợ nói đến chuyện L bị mẹ cậu ta nhốt trong nhà điên cuồng 'chăm sóc' nhân dịp ăn Tết, tôi nghe mà chỉ biết gật đầu, trong lòng lại cười muốn chết.

Bất kể 'thẳng' hay 'cong', sớm muộn gì cũng không thoát khỏi cửa ải này.

May mà tôi ra tay sớm.

Vợ tôi ngồi bên cạnh đút tôi một miếng dưa, tôi theo thói quen thản nhiên ăn, đột nhiên nhớ ra trường hợp này không đúng rồi, sống người lại.

Làm vợ tôi thì sao, thì đương nhiên cực kì hiểu tôi, em ôm cánh tay tôi, toàn bộ cơ thể dán sát lên người tôi làm nũng: "Anh cũng đút cho em."

Tôi nhanh chóng gấp một miếng dưa lên miệng vợ, em vừa nhai vừa dựa vào cánh tay tôi cười.

Vẻ đẹp muốn giết người là đây, mà phụ huynh vẫn đang nhìn, nếu bây giờ tôi 'cứng' là xong đời.

Vất vả nhin đến khi có thể đi ngủ, tôi vui vẻ theo vợ về phòng em.

Một chiếc giường rất lớn, quá hài lòng, vừa nhìn là biết đủ để chúng tôi lẫn lộn.

Trên tường có một quầy trưng bày, tôi tò mò bước qua xem, vợ tôi đi theo giới thiệu: "Đây chính là tủ kỉ niệm của riêng em, bố mẹ năm nào cũng đặt một đồ vật quan trọng với em vào đó. Trước kia là bọn họ thay em đặt, sau này hiểu chuyện rồi thì em tự mình lựa chọn."

Từng ngăn tủ nối tiếp nhau, phía trên bày các con vật nhỏ, bên dưới dán thời gian cùng giới thiệu.

Tôi bắt đầu xem từ ngăn cao nhất, "Ảnh cưới của bố mẹ", "1 tuổi chọn đồ vật đoán tương lai*-hoa hồng",.....

*Theo tập tục, khi trẻ em đầy tuổi (vào ngày thôi nôi), cha mẹ sẽ bày lên các loại đồ vật để cho bé chọn, dùng để dự đoán tương lai và sở thích của bé)

Đúng là không nghĩ tới nha, sớm như vậy mà vợ tôi đã bắt đầu chuẩn bị kế hoạch tỏ tình, chẳng trách có thể lấy được tôi.

Tôi tiếp tục xem, lẻ tẻ những thứ nhỏ nhặt, ảnh chụp tập thể khi thi đấu giành được chiến thắng, bằng tên của những thú cưng đã mất, bức thư tình đầu tiên nhận được....

Tôi còn muốn xem tiếp, vợ đột nhiên kéo tay tôi, tôi cúi đầu nhìn em, em có vẻ hơi ngượng ngùng.

Azz, không sao, đó không phải chỉ là bức thư tình người khác viết cho em thôi à. Tôi tỏ vẻ đã hiểu và xoa tóc em an ủi, nghĩ thầm cái này quá đơn giản, trở về anh sẽ viết cho em hàng chục bức thư, lấy trình độ viết tiểu hoàng văn của tôi, tuyệt đối đảm bảo chất lượng.

Tôi vỗ về vợ xong, tiếp tục xem xuống dưới.

Kể từ khi em hai mươi tuổi, những thứ bày trên tủ đều liên quan đến tôi.

“Trác tuổi 20” một chiếc khăn tay đề lên dòng chữ.

Ngày ấy là ngày em đồng ý tôi, tôi hạnh phúc phát khóc, cùng em hẹn hò, ôm em dưới cây ngô đồng hôn môi.

Lúc đưa em về, trời mưa nhẹ, tôi lấy áo khoác che cho em, đến dưới cầu thang thì thấy vài giọt nước dính trên tóc và mắt em. Tôi lục tung khắp người tìm thấy chiếc khăn tay, lau cho em khô ráo.

Em cầm cái khăn kia đi, nói muốn giặt sạch giúp tôi.

Tất nhiên sau này cũng không đưa lại, tôi liền quên mất chuyện này, không ngờ sau mấy năm tôi và nó lại ‘đoàn tụ’ ở đây.

Chao ôi, khăn tay, tao mới mày vốn không có duyên, đều là nhờ vào vợ tao nhân mỹ thiện tâm.

“Lắc chân tuổi 21”, chiếc lắc chân mà tôi đã tặng em.

Về sau em nhặt được nó trước cửa nhà chúng tôi ở nước ngoài, cảnh sát phát hiện phía trên dính máu vệt, không tính là vật chứng, em xác nhận rồi mới cầm về đây.

“Viên đạn tuổi 22”, một bức ảnh chụp viên đạn đâm máu.

Em nói là chụp nó khi đến đồn cảnh sát tố cáo, là viên đạn đã xuyên qua chân trái tôi.

Tôi nghĩ rằng thứ này trông không ổn lắm, nhìn quá dọa người, hơn nữa tôi thì có chuyện gì chứ. Em không nói lời nào, lắc đầu, viên mắt lại đỏ lên.

Được, tôi cảm ơn.

“Vé máy bay về nước tuổi 23”, một tấm vé máy bay.

Sau khi tôi bị đưa về Trung Quốc, thôi miên sâu bản thân, một câu cũng chưa từng nhắc qua nên trong nhà không hề biết em.

Em ở nước ngoài mất liên lạc với tôi, kết thúc việc học xong liền bay về nước, mượn quan hệ của gia đình mà tìm tôi khắp nơi.

“Chìa khóa tuổi 24”, một tờ giấy, phía trên là dòng chữ tiếng Anh:
“I’m here, princess”

Là chìa khóa tôi đã để lại cho em trong chiếc điện thoại cũ đó.

Hoàng tử nhỏ dừng cảm lại cứng cỏi muốn vượt qua mọi khó khăn, đến lâu đài, dùng chìa khóa mở cửa và đón công chúa của mình.

“Nhẫn cầu hôn tuổi 25”, một cặp nhẫn bạch kim.

Là cặp chúng tôi đã đeo khi cầu hôn. Về sau kết hôn thì đổi cặp khác, đôi kia bị em cầm đi.

Tôi lại nghĩ đến khoảnh khắc đẹp để ấy khi em cầu hôn mà lịch sự ‘cứng’ một chút =))

“Giấy chứng nhận kết hôn tuổi 26”, một bản photo của giấy chứng nhận.

Bản gốc được treo tại nhà của chúng tôi, và tôi cũng đóng khung mạ vàng.

Hoàng tử nhỏ mới 26 tuổi vừa ngọt vừa trêu ghẹo lòng người đã bị tôi danh chính ngôn thuận lừa về nhà làm ấm giường, tuyệt vời, thật sự tuyệt vời.

Tử kỉ niệm của em có mười ô vuông liên tiếp, từ hàng thứ ba, mỗi ô đều là tôi. Bắt đầu yêu tôi, chia tay trong sợ hãi và đau khổ, quyết đoán trở về tìm tôi, thức tỉnh tôi, tiếp tục yêu nhau, sau đó kết hôn.

Bạn xem, tôi đã nói rồi, vợ tôi rất ngọt.

Tôi cũng đã sớm nói, tôi vô cùng, vô cùng yêu em.

Giống như em yêu tôi.

Không được, tôi cảm thấy cổ họng có chút nghẹn ngào, nhưng đàn ông không thể luôn khóc trước mặt vợ mình được, trông giống khóc trước mặt mẹ quá, vợ sẽ không thích đâu.

Tôi cố gắng chuyển sự chú ý của mình sang một thứ khác bên cạnh.

Má nó.

Tôi quay lại ôm lấy vợ rồi ném lên giường.

Có tiện nghi không chiếm là đồ khốn nạn.

Cái bầu không khí này, ai không hôn người đó có bệnh, ai không 'làm' người đó không 'lên' được.

Chương 15: Hoàn

5.

L, người vừa thoát khỏi chế độ điên cuồng 'thân thiết', ngồi phịch xuống ghế dài bên trong quán bar, vẻ mặt như nhìn thấu hồng trần và hiểu ra đời chỉ là hư ảo, từ nay về sau không gần nữ sắc.

Tôi hoài nghi cậu ta sẽ bị dọa đến 'cong' nếu cứ như vậy.

Thật sự, bộ dáng L kiểu túng dục quá độ, vẻ mặt nghĩ mà sợ, thậm chí do do dự dự hỏi tôi làm thế nào mà làm gay lại thoải mái như thế.

Sau khi tôi cùng vợ công khai, cuối cùng thì cậu ta cũng đảm bảo trình tiết của mình được an toàn, hình thức ở chung của chúng tôi cấp tốc khôi phục thành huynh đệ bất đồng xu hướng tính dục, việc gửi AV cho nhau cũng thoát khỏi hiềm nghi quấy rối tình dục mà trở thành kỹ thuật giao tiếp của anh em tốt.

Tuy rằng đối tác có hơi khác biệt, nhưng trăm khoan vẫn quanh một đống* mà thôi.

* ý chỉ: dù thay đổi đến muôn lần thì bản chất vẫn không thay đổi

Tôi lập tức giảng giải cho cậu ta một trăm lẻ tám style của tiểu hoàng văn, không biết chừng mực mà biến ảo đủ kiểu, kết quả thành công dọa cho cậu ta 'thẳng' trở lại.

Tôi cảm thấy chú dì phải mời tôi ăn cơm về vụ này.

L chỉ vào tôi “Cậu cậu cậu” nửa ngày, cậu ta chìm đắm quá sâu vào ngôn ngữ lập trình, đến khi muốn dùng từ ngữ của loài người thì lại không thể nhớ ra, đành thốt lên hai câu “Dung tục”, “Không có chí khí”.

Ừ đúng, tôi thừa nhận, tôi chính là dung tục, chính là không có chí khí, mỗi ngày trong đầu tôi đều là vợ tôi, có sao không?

Kết quả ngày hôm sau câu nói này không đầu không đuôi bị vợ tôi nghe được, trở về cười tít mắt, cực kỳ vui vẻ mà ôm tôi: “Mỗi ngày trong đầu em cũng đều là anh!”

Tôi nhìn nụ cười rạng rỡ của em, không biết xấu hổ mà nói cho em biết có lẽ hình ảnh “Trong đầu anh” và “Trong đầu em” không cùng ‘màu sắc’.*

*Ý là đầu anh ta toàn thứ màu ‘đen tối’, còn của vợ anh ta là màu ‘trong sáng thuần khiết’ đó =)))

6.

Chúng tôi lại có thêm một hoạt động trước khi ngủ.

Vợ tôi đã từ chối tôi đọc tiểu hoàng văn mỗi ngày, đổi lại hỏi tôi có thể kể về kỷ niệm của những đồ vật được trưng bày kia hay không.

Em nói em cảm thấy đã ‘làm’ quá nhiều, không tốt cho thận.

Oan, oan tôi quá, không phải ngày nào tôi cũng phát điên mà ‘làm’, thường chỉ hôn nhẹ một cái rồi ôm ngủ.

Nhưng tôi cũng rất muốn nghe lời nói thật lòng của vợ, đặc biệt là về những thứ liên quan đến tôi, rốt cuộc là vợ tôi có suy nghĩ như thế nào, dù sao thì việc này cũng giúp thúc đẩy tình cảm vợ chồng.

Vì thế phân vân nhẩn nhện hồi lâu, đồng ý.

Lựa chọn kỷ niệm để kể lại áp dụng phương thức bốc thăm.

Tôi tắm rửa thắp hương, cố dùng xà bông thơm rửa sạch tay, trịnh trọng rút một tờ từ xấp giấy trong tay em.

Chính là mày! Hãy là cái tường thuật tình yêu của vợ với tao đi!

Em mở ra cho tôi xem——

“Bức thư tình đầu tiên tuổi 15”

Vâng, hẳn là mười vận may cùng đến.

15 tuổi, lúc ấy vợ tôi vẫn còn ‘non nớt’.

Tôi canh cánh trong lòng, thậm chí phê bình thẳng thắn nào không chịu học tập cho tốt, từ sáng đến tối viết thư tình cho vợ tôi.

Hình như em có chút ngượng ngùng, cũng có thể nhận ra tôi đang ‘chua’ (ghen), đến gần hôn nhẹ tôi, hắng giọng nói:

“Là khi em vừa mới lên cấp 3 được một bạn nữ trong lớp đưa cho... Em không nhớ rõ tên với ngoại hình của cô ấy, lúc đó giữ lại bức thư này, có lẽ là vì muốn ghi nhớ cảm giác của mình khi đó.”

“Bị người ta rõ ràng viết ra tâm tư yêu thích với mình, ban đầu em có chút bất ngờ, muốn xem lại nhiều lần, không tự chủ được mà cười, còn cảm thấy hạnh phúc trong một thời gian dài.”

“Loại hạnh phúc này không giống với khi ở bên anh, cho dù em có thích cô ấy hay không.”

“Chỉ là em nhớ rất rõ cảm giác này, muốn làm cho anh hạnh phúc như thế, vì vậy sau khi đáp ứng anh vẫn luôn viết thiệp nhiều thư tình cho anh,” em dừng lại một lát, thấp giọng ngượng ngùng: “.....Mặc dù cũng có thể có rất nhiều người đã viết thư tình cho anh.”

Nghe này, nghe này, tôi không ép buộc chính mình phải giải thích, nhưng nếu vợ bạn nói ra những lời này chẳng nhẽ bạn không ‘cứng’ sao?

Bạn không ‘cứng’ chắc chắn là không thể ‘lên’.

Tôi nói này, chẳng trách khi đó bạn trai ngọt ngào của tôi lại thường xuyên viết thư tình cho tôi đọc.

Sau khi chúng tôi yêu nhau, em ấy trịnh trọng đưa cho tôi một phong thư, má nó tôi còn tưởng em không vui nên muốn đưa phí chia tay.

À người khác viết có thể giống vợ tôi viết sao?

Tôi kéo em vào lòng, dụi cằm vào cổ em, mở miệng muốn nói, nhưng lại chẳng biết nên nói gì.

Thật ra đôi lúc tôi cảm thấy mình có chút cạn bã, luôn nói rất yêu vợ mình, kết quả vẫn luôn là em ấy duy trì găng bó tình cảm này nhiều hơn.

Tôi chỉ nghĩ làm thế nào để găng bó ở trên giường, thật mẹ nó giống tên tra nam thèm muốn thân thể người ta.

Àii, tôi khinh chính mình ghê á.

Vợ tôi dường như thấy được tâm tình tôi không tốt lắm, như nịnh cún mà sờ sờ đầu tôi, dụi dụi chóp mũi và môi vào cổ tôi.

Có lẽ em cảm giác được tôi đang nghĩ gì, nhưng không nói ra, hôn tôi pha trò: “Đừng ghen nữa, công chúa, ta đau lòng nha.”

Trong thanh âm của em có chút ý cười tinh nghịch: “Để đỡ công chúa của ta không tức giận, cho nàng bốc lại cái khác nè,” em lăn qua lăn lại trong lồng ngực tôi “Có nghe không? Có nghe không?”

Tôi bị em cọ mà chưa nghĩ được cái gì, còn tiếp tục chắc chỉ có thể dùng nửa thân dưới để suy nghĩ mất, tôi vội vàng đè lại tay chân em “Nghe!”

Tôi chống người vòng qua em, tùy tiện rút một cái từ đồng giấy trên tủ đầu giường, nắm trở lại ôm em cùng mở ra xem.

“Trác tuổi 20”

.....Nhìn xem, một phát đi vào lòng người.

“Khi em 20 tuổi, em gặp một người con trai tên là Trác Tế.”

“Người Trung Quốc, rất cao, lúc mặt không biểu cảm gì thoát nhìn có chút hung dữ, mà cười lộ lên lại giống một chú Husky.”

“Anh ấy theo đuổi em, em suy nghĩ mấy ngày, cuối cùng đồng ý.”

“Thật ra lúc đáp ứng anh ấy em rất lo lắng, em chưa từng yêu đương với một người con trai nào. Em nghĩ chẳng biết sau này hai đứa có cãi nhau dữ dội không, anh ấy có thể chỉ là nhất thời xúc động mà ầm đầu trong 3 phút hay không, và có thể hay không tình yêu của bọn em sẽ vì chút xung đột hàng ngày mà dần biến mất. Em thực sự sợ vô cùng.”

“Nhưng lúc em đồng ý anh ấy, mắt anh ấy đỏ hoe, đột nhiên em không thấy sợ chút nào nữa.”

“Chàng trai ấy đã khóc vì em.”

“Ngày đó anh ấy dùng khăn tay lau sạch nước mưa trên mặt em, như muốn lau đi nước mắt nơi khóe mắt em. Có thể bản thân anh ấy đã từng khóc trước đây. Nhưng anh ấy cũng chẳng quan tâm.”

“Vậy sau này để em quan tâm đi.”

“Dù sao anh ấy chính là công chúa của em, em không thể làm cho công chúa của em khóc.”

.....

Đừng hỏi, nghe xong sẽ không khóc.

Thế nhưng ‘cứng’ rồi.

[Hoàn]

Editor: Hoàn rồi!!!! *tung bông*

Cảm giác thành tựu quá!!!! Cảm ơn tác giả, cảm ơn công chúa và hoàng tử nhỏ!!! *chấm nước mắt*

Và gửi lời cảm ơn chân thành nhất tới tất cả những ai đã chịu đọc đến tận dòng chữ cuối cùng của con bé editor nghiệp dư này!!! Love ya!!

Nội dung từ **Chương 1** đến **Chương 15: Hoàn**

Truyện được tải từ [DTV EBOOK](#)

Userscript được viết bởi: lelinhtinh